

Használhatatlan
FOGSOROKAT
 film és esztétikelméleteket, higanyt, ezüst-
 papírhulladékokat, zálogeszközöket veszek:
 Gross Antal, Budapest, VIII., József-körút 23.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)
 Gyár és VIII. Baross-u. 85.
 Fiók: II. Fő-u. 27, IV. Eötvös-utca 6. Kossuth-
 tér 39, Andrássy-utca 16, VIII. József-körút 2.
 Telefon: József 2-37.

ÓRAK
 kiváló pontossággal szabályozva 10 évi jóállás mellett.
EKSZEREK
 ártatlan és teljesen kitalálva.
EVŐESZKÖZÖK
 ezüst és alpacasüveg.
EZÜSTNEMŰEK
 és
DISZTÁRGYAK
 szigorúan szabott jutányos árakon kész-
 pész és előnyös részletfizetéssel fel-
 tételek mellett beszerezhetők.
BRAUSWETTER JÁNOS
 ÓRAMESTER és MŰRÁSNAL
 Alapítvány Székesi-
 1847-ben. Székesi-
 Több ezer elismert levél. Legújabb
 díszes nagy képes árajzok
 ingyen és bérmentve.

Kinek van szeplője?
 Vagy bármely más folt, bőrtisztatlanság az arcon?
 Az használja teljes bizalommal
Rozsnyay Szeráj arczkenőcsét,
 mely egyedül az arcz tisztítására, szeplők, miteszerek, pa-
 tások eltávolítására. Használatára az arcz pár nap alatt bármely
 hibára és hófehérre változik. Egy kis tégely ára 50 fill., nagy tégely
 1.50 K. Rozsnyay szappan ára 1 kor. Rozsnyay szappan ára 1 kor.
 Ára 1.20 K. Szeráj szappan, az arczporok győzelem, doboz
 1.40 K. fehér, rózsás, sárgás és testben.
 Készít: Rozsnyay M. gyógyszerész, Arad, Szabadság-tér 8.

Jótállás a biztos eredményért!
Patkánin tökéletes biztos pat-
 kánin (nem mé-
 reg) emberre és háziállatokra nem ve-
 szélyes. Reitter Oszkár nagybecskereki ny.
 főkapitány és fajtaboronfenésztőnek
 tulajdonsága, 1 doboz 5 kor. Ismeret
 leírását kérésre ingyen küldi a Patkánin-gyár egyetemi el-
 árultója, a Torontói Agrárbank R.-T., Nagybecskerek.

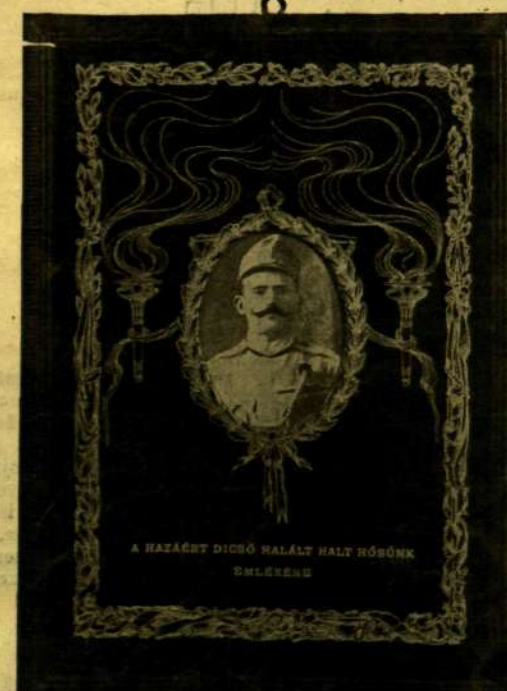
VISZKETE, GERO PÁRIA
GERO BOROKA
 izzadás,
 napégés,
 bőrhámítás,
 ruh és sör, sör,
 bőrbaj, fekély
 daganat és sebek
 ellen biztos és gyors ha-
 tással szor a
Boróka-kenőcs.
 Nem piszkít és teljesen szagtalan. Kis tégely 3 korona, nagy tégely 5 korona, családi tégely 9 korona, borzaváló Boróka-szappan 4 korona használati utasítással. Kapható az egyedül készítőnél:
GERO SÁNDOR gyógyszerész, Nagykovács 96
 Budapest részre kapható Török József, Király-utca 12. Védők
 megrendelés cím: Gero Sándor gyógyszerész, Nagykovács.

A PUTNOKI (Gömör m.)
ALL. HÁZTARTÁSI ISKOLÁBAN
A beiratás megkezdődött.
 Prospektust küld az iskola vezetősége.

VIDOR MARCELL
 új verseskönyve:
A HOLT KÜSZÖR DALOL
 — Versek a nagy világegés idején. —
Ára 2 korona.

Kapható:
 LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai)
 r.-t.-nál, Budapest, VI., Andrássy-út 21. és minden
 könyvkereskedésben.

Magyar Törvények, a Franklin-Társulat kiadásai-ban
 megjelent
AZ ÚJ EGYENES ADÓTÖRVÉNYEK
 Jövedelemadó. Vagyondó. Nyilvános
 számadásra kötelezett vállalatok
 kereseti adója. Hadinyereségadó.
 III. oszt. kereseti adó.
 Készítők:
RÓTH PÁL dr.
 bp. m. kir. adófelügyelőségi a.-titkár
 és
TÉRFY GYULA dr.
 miniszteri tanácsos.
Ára kötve 12 korona.
 Kapható minden könyvkereskedésben.

Eredeti nagyság 20x28 cm. Törvényesen védve.
 Tetszés szerint falra is függeszthető, asztalra is állítható

MOLNÁR FERENCZ
 ÚJ KÖNYVE:
ISMERŐSÖK
 FELJEGYZÉSEK KRÓNIKÁK
 Naplószerű feljegyzések
 ismerősükről: nagynevekről,
 névtelenekről — kortársakról.
Ára 5 korona.

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.
 KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

IBSEN
 KLASSZIKUS DRÁMAI KÖLTEMÉNYE:
PEER GYNT
 FORDITOTTA
 SEBESTYÉN KÁROLY
 Megjelent a MAGYAR KÖNYVTÁR-ban
 (871—874. szám.)
Ára 1 kor. 44 fillér.
 KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK A
KIADÓHIVATALBAN.
BUDAPEST, IV. KER.
EGYETEM-UTCA 4.

Órizzük meg hősi halált
halt kedveseink emlékét!
 A világháború majd minden csa-
 ládból kiragad egy-egy kedves
 hozzátartozót, kinek emlékét szí-
 vünkbe zárva, feledni nem tudjuk.
 Ezeknek a dicső halált halt hő-
 seinknek emlékét megörökítendő,
 igen díszes, szép kivitelű fény-
 képtartó keretet, (fekete moirret
 alapon, ezüst nyomással) melybe
 hősi halált halt kedveseink arc-
 képét elhelyezhetjük, egy leve-
 lezőlapon történő megrendelésre
 bérmentve küld
Méhner Vilmos kiadóhivatala,
 Budapest, IV., Egyetem-utca 4.
Ára 2 korona.

30. SZ. 1917. (64. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JULIUS 29.

Szerkesztési iroda: IV. Vármeze-utca 11.
 Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
 ára 50 fillér.

Előfizetési
 feltételek:

Egészévre — 24 korona.
 Félévre — 12 korona.
 Negyedévre — 6 korona.

A Világkrónika-val
 negyedévenként 1 koronával
 több.
 Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
 határozott viteldij is csatolandó.

A DUNAPARTI ZÖLDSEK- ÉS GYÜMÖLCS-PIACON. — Jelfy Gyula felvétele.

AZ AMAZONKIRÁLYNŐ.

REGÉNY. — IRTA PEKÁR GYULA.

(Folytatás.)

Pettyhűdt inai már is új életerőtől duzzadtak s a hogy kinyújtózt, vállá és háta göresbe-szokó izomhegyein magától kezdett repedni, szakadni a szégyenítő sárga asszonysejtem. Ő ujjongva, szinte gyerekes kacajjal nézte ezt, majd józanodásával egyre dühödtében tépte le magáról a megalázó sandyxos piperét. Ott állt már szörnyű erejének a csupasz teljességében s csak akkor vette észre, hogy voltaképp hol áll:

— Hohó... hámiban, mint igavonó barom?! Ki fogott be engem ebbe az aranyalyigába? Körülnézett a sáppadó, térdregerőg ephesusi udvaron. Csupa idegenek, senkit se ismer közü-lők... Csak sejtések dolgoztak benne s mint vulkán torkából a sziklatömbök, a szavak oly ádáz erővel szakadtak fel ajkairól:

— Ti rajtam kacagtatok?! persze vak és siket voltam, — de jaj nektek, most már látok és hallok, ébren vagyok, hahaha...

Szörnyű kacaj:

— És rátok tapok!

Ezerek jajja... Herakles rúdjánál fogva ragadta magasra az aranykocsi s duhaj dühvel lödítette neki a máglyának, mely játékpálcikák halmazaként dült, omlott szanaszét s temette maga alá Agront és pribékeit. Omphale elkép-pedve látta mindezt; a nevelés nagy bamba helyett íme egy új valaki, egy félelmetes férfi toppant eleje, kinek láttára lélegzetét vesztve rogyott le... új helyzet, új érzés és útott érzé-keinek milyen jól esett ez a bizsergető rettegés! Félt, de voltaképp el volt ragadtatva: új gyönyör volt neki ez a könyörgés, sírás, ez a kegyelemért való földönkívülés:

— Ösmerj rám...!

Köröskörül zavar, fejvesztettség, a rettegők egymást taposták, — Molpadiát lova a Kolo-phoni Kapu felé száguldott többi amazonok után ragadta, de ő háttal ülve a ló marjának csak annál dühödtében lötte orvnyilait vissza a hős felé... Herakles baljával mint alkalmatlan le-gyekeket fogta el e nyilakat s aztán továbbra is csak bámeszben nézett a lyd királynőre, mint merő idegenre. Omphale eleinte nem értette, biztatóan súgta mellette térdelő udvari asszo-nyainak: «sebj, várjatok, mindjárt ráösmé- r mikosoda kéj lesz az, ha parancsol, veszedelmes göggyéből ide elem borul... de vigyázzatok: akkor rá mindannyian, ha más nincs, a hajtvél szúrjuk szemem...» Egyelőre legbüvösebb mosolyával tárta keblét a lyd felség:

— Még se ösmersz rám? Hisz én vagyok az: királynő, kit úgy imádtál, kiért tested oly vak hévvel reszkelted... Nem emlékszel?

Herakles csak állt ott. Ébren volt már... ám ébredés után csak a lélek tud álmaira vissza-emlékezni. A test nem. A test mindjárt feled... A hős közönyvel rázta a fejét:

— Nem emlékszem. Ki vagy?... Sohse lát-talak —

A pávahangu iszonyodva sikoltott nagyot, — a királynő a kezeit rázta és zizegve szakadt térdben öltönyének a kék selyme, a hogy Herak-les lábához oda küszött:

— Nem igaz!... Ösmersz!... Nézz rám: nem hittegetek többé, tiéd leszek... Így kel-lesz te nekem!

A hős nem is hallotta. Az ébredésben duhajon ébredt a nagy természeti viharok romboló ösz-töne. Meglóbálta a füttykösét. És először is a Nagy Istennő oltáron álló aranyházikóját söpörte le és zúta izzé-porrá... És észre se vette, hogy lóbálás közben ő, a mozgó hegy, rengeteg súlyá-val rátoposott arra a mellette lábatlankodó fel-séges bujatestre, — még csak azt se vette észre, hogy a hörgő Omphale az ő hóhérlábába ha-rap... Mint messze földrengés zúgott a He-rakles hangja:

— Ébren vagyok, Theseus... És te hold-de nézz most, azt akarom, hogy Hellasnak újra észrebe jussak!

Ám a hanyatló sárga hold nyilván nem szart többet látni. Felhőt vont ijedt szemé elé. Fekete éj lett a meginduló esata rémes szövetségesevé.

IX.

ŐK KETTEN.

Az éj fekete volt, de a Hold ephesusi Népe még se bújhatott el köpenye alatt, — a Nap rabló Fiai gondoskodtak róla, hogy lássanak: tűz-kígyókat szalasztottak a háztetőkre s ezek egy-mást úzve nyargaltak versenyre a lenn az utcá-kon száguldó és ütköző amazon csapatokkal. Vér vörösítette, láng pirosította ezt a rémes fél-homályt, melyben csak az egy halál ösmerte ki bizony magát és győzött, mindkét félen, baráton és ellenségnek erőit véve... Lapuló éji madarak, Phorbas vitorlái a Koryssos-hegy tengerbe bukó foka mögé siklottak be; ott szállt partra a zsák-mányra vágó vegyes had, megleste, megvárta, mikor vonul ki istennőjével Ephesus s akkor felpo-dzóva a fal alatt, pusztító árként ömlött be a Magnesiai Kapun át az üres városba. Gyenge őrség a vá-m-nál, csupa álmos tyrsi, kik ott maradtak, mert nem érdekelte őket a nekik idegen Nagy Istennő kivonulása s legkevésbé gondoltak arra, hogy e-szent éjszaka bárki is támadni merhesse Epe-hus-t, — gyáva őrség és valóban az egyszerű nem-ők, az önző üzér tyrsiak, nevettek utójára!

De még sírni se igen értek rá. Az egy Jopas jajongott volna kicsit, ám torka hamar beletévedt az előlrontó Mygdon markába s a szörnyű marok körmös újjai farkasfogakként harapták el a gé-gé-jét. A bryg óriás ujjongva oldotta le a fojtott ember kopasz fejéről a csikos kendőt: az első zsákmány így akaratlanul is a Zetéstől kapott s e kendőbe csavart aranypor lett... «Tovább, tovább», hangzott az aggódó Phorbas parancsa, — «előre, Theseus keressük!... Theseus, Theseus!» Félelmetesen zúgott a hívó csatakiáltás s véle akár a Kaystros ragadó, szennyes tavaszi árja hömpölygött végig a vad sereg a kincses Magnesiai utcán. És mint maga a mindent be-töltő víz, ez a félelmes ár se feledkezett meg semmi rejtékről, hanem mohón zuhogott be a mellékutczák, a sátorok minden pincezugába, sőt dagadva áradt fel a házak legfelsőbb emele-teire, függőkereteibe is. Mindenfelől futó sikolyok, mindenfelé menekülő jajok s a nyomukban min-denütt vérszomjas kacajok... rémes volt ez a gyilkos összevisszaság a felesapó lángok tán-czos fényénél, üvöltve rohantak a budinok, brygek, kremni óriások s mögöttük a nem ke-vésbé dühös előzött hellén telepek: dryopok, dórok, arkádok, abantok, mind egyaránt boszú-szomjasok. Bő nagy kötélháló lógott mindenik-nek a válláról, s e hátán vitt, utóbb már föl-dön húzott hálók egyre nehezebbek lettek a beléjük gyömöszölt zsákmánytól. Ékszer, drá-gaság, fegyver, szövetek s a selyem közt rab-szítja fűzött síró, fuldokló gyerekek... minden volt e madzagzsákokban s mire a Szent Negyedik értek, bizony már tömve voltak a szakadásig. Pedig hisz csak most nyitlak eléjük igazában az igazi kincses tárházak: a szent leányok, a mega-byzok palotái s a Nagy Szentély arannyal teli pinceraktárai. Neki az Ezüst Fálnak! behöm-pölygött a rabló áradat s emberhulláma rom-bolva csapott fel a terraszkokra a csarnok óriási zöldmárványoszlopai közé. Diadalbőgessel tör-ték össze az elefántcsont-bikákat s aztán rogyva, tántorogva hordták elő a kincset...

Elsőbb a Nagy Istennő ruhahatárát fosztották ki: kúrjantva cipelték ki a háromszázhatvan-negy díszöltönyt, — röhögve forgatták, néze-gették, egymás kezéből tépték, majd magukra öltötték, és nemesek egyet, olyik bryg hármat-négyet is felvett, a míg csak a kövektől, arany-tól súlyos selymek alatt elfúlva össze nem rogyott s a többi kárörvendő rabolva rá nem taposott. Örület percei... birkózás, üvöltés, ha kellett pár tördőfés s pillanat múlva már meztelenített csupasz tetem lett a túlmohóból, ki is rugottan

hempergett le a szent lépcsőkön. Nyomában vér a márványfokokon s e piros tőcsákból az öltő-nyökről lepattogott rubinok s szafirok villantak elő színjátésként... A Hold olykor rémülten pillantott elő, — sugarai egy perezre fájoan törtek meg uralmának a romjain, aztán sietve bújott vissza fellejei mögé. Theseus hada pedig verben csuszálva harácsolott tovább. Siketítő ujjongás... a sárga kincset görgettek fel a pin-czékből! Rengeteg sulyok voltak ezek, — olyik, mint az életnagyságú aranyoroszlán, ki is szaba-dult a rajta veszekedők mohó karjai közül s mintegy életre kelve mennydörgő robajjal gör-gött alá a lépcsőkön: szökken, ugrált szinte, ragyogva, ruganyosan hánnya a bukfenezet, összetörte a föltárt, a míg csak, sokakat agyon-ütve, végre maga is darabokra nem tört. Mygdon kapta el s vette birtokba sörényes mázsás fejét... A többi, az aranyházikákat kedvelte csakány-nal vágta két s a ki mit nem tudott elvinni, azt dühödtén rúgta fel, ráronddított, csak hogy más hozzá ne nyúljon... Hozták az aranyzólló-töket is, leszagatták a gyönyörűen formált aranyfűrtöket, kiitták a bort belőlük s részegen hanyatlottak rá a csupasz tőkére. Legvégül az aranypálmafát cipelték fel, — pillanat alatt letördösték sárgán ringó öles leveleit, a derekát pedig fejszével próbálták osztóznivaló hasáb-arannyá hasogatni... —

Rablás és rombolás tébolya, — az egy Phorbas áll üres kézzel s józanon a telizások mámoros-sok közt. Ő Theseust lesi s im, Theseus felel végre a távolból a tenger felől a maga nevét dörgő csatakiáltásra. Evohé!... De ugyanakkor már is vágatott amazonok jönnek vissza a rablók megbűntetni. Hajrá, kezdődik a hajszá körben a városban, — Phorbas a lovasok elől a legszűkebb utcákon át hátrál a népével s pedig nagygyűgyesen olykép hártja, csalogatja, tereli az ellenséget, hogy ő maga mindenképp a Kolophoni Kapuhoz kerülhessen s ezen át végre is kisurranhasson az egérfogóból Theseus-hoz. Ez sikerül is... Segítenek a Sardesi-utca asszonyuralom ellen lázadó kovácsai és timá-rai, de mindenek felett a növekvő tűzvész segít a Phorbas tervének. Egy máglya már az egész Ephesus; a falakon minden bástya megannyi égő fálya s ezeknek égig lengő lángra mutatja az utcák labirintjából az utat, vezet ki a szorongatott helléneket.

*
«Theseus, — Theseus!...» «Erre, Phorbas, hozzám, népem!...» S a Magnesiai Kapun át beömlött éhes emberfőző zsákmánnyal jól-lakottan ömlik ki a város másik oldalán az égő Kolophoni Kapun. Akár a tintahal mérge, tö-mörfekete az a sokszorosan bástyázott, szirt-hegyforma kapu, melynek felső lőrésfogazata oly vicserítva harap bele a városból feláradó sziporkás, zsaratnokok vörös özönbe... csak itt lenn a Kaystros-hídra rugó bolív alatt égeti át a tűz ezt a makacs és sűrű feketeséget: itt lángújjak rajzolják ki a kapuívét s a lángív alól pörköltén, de kincsek terhéől görnyedten, szabadul urához a barbárokkal vegyes hőm-pölygő hellén sokadalom. Kinek-kinek foga közt a rövid bronz kardja s válla szakad a vitt, vagy súrolva vont zsákmányháló terhe alatt, mely-nek cifra egyvelegéből minduntalan a templom-kincs tört darabjai csillannak, aranylanak elő... Legelől Phorbas mögött a bryg óriás, Mygdon izzad és szuszog a vállaira lödített aranyoroszlán-fő rengeteg sulya alatt, rogyva roskad, de azért rendületlenül fut, rohan kutyahájszággal Theseus felé, hogy ezt az ő neki szánt emléket, Ephesusnak az oroszlánfejét, oda az ő lábához gurithassa. Phorbas tartóztatja: «megállj!» s egy perezre kékmedőn néz előre. Az égő város lobbanó forró fénylet olykor álomszerű bágyad-tan világítja be a torkolati deltarész homok-síkját; csatátér ez a part: a távolban a kolo-phoni országuótan tépett fátvölök, sárga fűve-gek bolyganak s élvelemaradt udvari nők meg

menekülő szent leányok jajonganak, — errébb, itt elől, roham viharzik, a lyd és káriai gyalog-ság érezhullámai ostromolják ama növekvő hullahegy sánczát, melynek nyüzsgő, vonagló tetején két emberre lett hatalmas hadigép ha-donáz halálthozóan és szakadatlanul. Herakles csupasz egészen, térdig süpped a tetemekbe, a hogy füttykösét forgatja; Theseuson sines rajta többé a poroszloi vörös köpeny, borsisakja sines már, rongyokban a rabszolgakihitonja is s a mint kettős bárdja a kezében meg-megvillan, tisztán látszik, hogy úgy ő, mint Herakles erős nyíl- és dardasebektől verzik már. Zetes, a meny-nyire lehet, pajst tart ura elé, Amastris pedig olykor felkúszik mögéje a hullahegyre s palástja selymével törli le az athéni frissen buggyanó sebeit... «Theseus, — Theseus!...» «de mel-lém, torlaszt, sánczot a kincses zsákjaitok-ból!» «Halljuk, Theseus»

Hallják. De a hogy mint nyáj a pásztorához, Theseushoz rohannak, hallják a mögöttük, a lángkapuból előtörő amazonok csatakiáltását is s az értők le is fordítják rögtön a fenyegető szót: «be a tengerbe velük, a vízbe keressük, a vízbe fullasztjuk őket!» Phorbasnak a szeme csillan: «mines baj, hajóink most ép a Samorna-kikötőt rabolják, amúgy is idejőnek, csak ad-dig tartuk magunkat... le a zsákokat!...»

Údv, Theseus, szolgáid itt vagyunk! Nincs idő ölekezésre, de miközben a zsákmányt hegygyé halmozza, félszettel azért Theseuson túra pillantnak s bizakodóan ujjonganak: «ébre-n Herakles, urunk felkötötte!...» Nő a tömör fal már, emelkedik a kincsből rakott aranyáncz, — erős ez, mozdíthatatlan védelem, de ideje is már, hogy megleljen, mert az amazonok itt a homoksikron ugyan elemükben vannak s már nem kapkodnak többé, hanem ötszörös tüle-re-jükkel biztos terv szerint készülnek a pár száz főre apadt maroknyi vakmerő népet bekeríteni és összeroppantani. Reng a föld, jönnek is már magvágatva, le a fejet most!... violet vil-lanással az amazonnyilak kékérces zápóra sü-völt el az aranyáncz felett. Utána nyomban ostromra ugratnak a thermodon nők; a szőke, vad lykatosi amazonok élén maga az enges-telhetlen Molpadi az első a zsákhegyen. Ép gerejlt akar vetni a másfelé néző Theseusa,

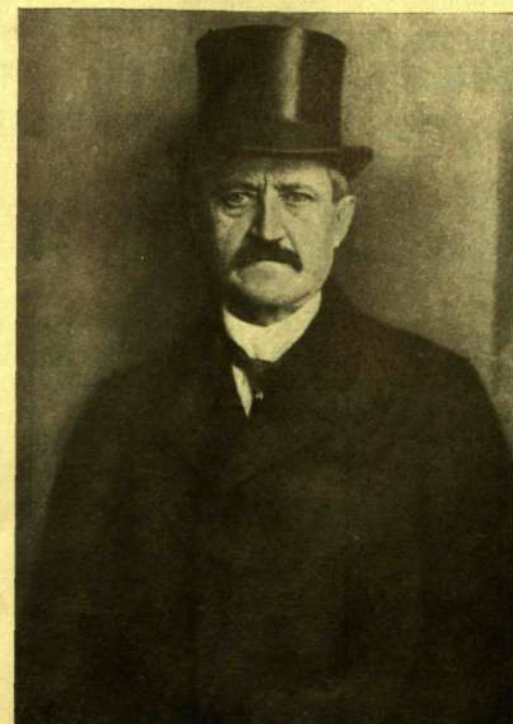
midőn az éber Mygdon, hogy urát mentse, nagyüvöltve a mázsás oroszlánfőt zúdítja neki a ló szűgyének; az aranytömb leteperi, az állat hanyattdül, de a véle bukó hercegnő seb nél-kül búvik ki alóla s ha kiséskábultan is, hamar talpaszókik. Ám gyalogként persze hátra-szorul, csak ép annyit lát, hogy az eléje zúgó rohammal maga Antiope ugrat föl az arany-sánczra. A többi nem veheti ki biztos szemmel. Sűrű nemcsak a roham porfelhője, de sűrűsöd-nek a holdat vakító égi fellegek is, sőt az égő város világító lángjait is épp ellenkező irányba fújja a kelő viharzél... Egyszerre sötét lesz a vad gomolyba bomló harcászok közt.

Eszevesztet a kavargás. Az amazonok egy része már gyalog küzd és senki se tudja többé, ki az ellenség, hol a barát? «Erre hellének», ordít Phorbas, — «a fejéhez kapj s ha hosszú a haja, akkor ne habozz, kard alá húzd a nya-kát!» Nő a zavar s a hiányzó fényvel persze a hang lesz csak annál hangosabb, hogy tájéko-zató legyen: «Antiope!» zug odaát, itt a «The-seus!» kiáltás tömöríti a védekezőket. Poseidon fia keresően veti fel a fejét: ezüst öv, ezüst bárd... látja ő már a porgomolyon át az ama-zon királynőt. Látja s maga se tudja mért, de olyasmit érez, hogy Antiope is őt keresi. Ül szökellő lován, szinte megáll a viharban, néz, vizsgálódik... Nyilván még nem vette észre őt. Theseus alig pár lépésről mered rá s egy pill-na-trá oly igézetten mélyed el a szemléletébe, hogy észre se veszi a túlbuzgó Mygdont, ki mel-lőle mohó alattomosággal czéloz már hajító-dárdájával arra a homályon, porgomolyon át csillogó ezüst övre. Rárváll végre a barbárra:

— Mit csinálsz?

— Uram, — ujjong a bryg óriás, — nézd, te vagy a tanum: én ölöm meg, enyém a fejbőre, a fegyverét nekem adom, jó?

Az athéni kábán eszmél. De hát mért dobban akkorát a szíve? Hisz ő csak helyeselteti a Mygdon szándokát, persze hogy helyesi... rajta, csak ölje meg, repüljön már az a halálos dárda!... Ám mikor épp repülni késeül, mégis más történik: Theseus tiltó dühvel ordít fel, mellelőki, csak hogy ép agyon nem sújtja a

MICHAELIS GYÖRGY, AZ ÚJ NÉMET KANCELLÁR.

bryget. Csonttörő ököllel csapja ki kezéből a fegyvert:

— Vadállat... hogy mered?!

— De uram... hisz ő a mi legszörnyűbb el-enségünk!

(Igen, igen, jut eszébe az athéninek, — Zetes is így mondotta!)

— Az... Ép azért eressz, — én fogom el! Mygdon ámultan tántorodik s az arany orosz-lánfó után nyúl, azzal tartóztatja az amazon-rohamot. Akkorra Poseidon fia már Antiope-lova mellett terem a homályban. Egyszerre belül kerül, odatornyosodik s villámgyorsan ragadja meg baljával az ezüstövet. És különös

LUFTBALON.

Már vár a kékkötös vén néni S lengnek fölötté luftbalonok. Csak áll szótlan az utcaszarkon S a pléhsisakos rendőrt nézi. Neki nem is kell kínálni, beszélni, A sok balon a legjobb szónok. Azok beszélnék, hívogatnak S ezer örömkínálatig.

Ragyognak a pirosak, mint nagy almák. Érettek, gömbölyűk, kővérek. S a kékek, Mint óriás szőlőszemek, Az égbe lengő fűrtön, Csodás napfényben fürdön, Tömötten egymáshoz sereglenek.

A legszebb mégis csak ez itt. Ez a veres, A melyen egy zsiráf feszít S hosszú nyakát úgy nyújtogatja Föl a magasba, Mint a ki zöld lombot keres.

Egy-kettő, gyere: megveszem. És föleresztyük sebesen. Te fogod majd a czérmaszálát. Tudom, hogy jó helyen van nálad S nem röppen ki kiesiny kezedből.

Látod, hogy ring és hogy szökken föl! Száll gyöngye szálán, czérmaszálán, Lengén, miként az álom. Hip-hop! — most már alig látom. S te czérmaszálád eregetve Csak fölfebb küldöd, fölfebb egyre S ijedt szemekkel föl-fölnezel, Felhők között mikor is vész el?

És most, hogy olyan messze jár, Hogy oly magára fölkelődött, Még szebb, még drágább lett előttem És im: sirásra görbül ajkad széle már.

S a hogy kis ujjaid félve fölfebb eresztik, Kérkedve, lám, még magasabba száll. Ott főt az ősi szelekkel verekszik — S saj... elszakadt a gyöngye czérmaszál!

ez: nem kiabál ő, még csak hangosan se szól, egészen halkan mondja, — tán hogy a többi valahogy meg ne hallja:

— Kerestél? Itt vagyok.

Siketítő a harcziárma... De a királynő azért jól hallja, érti, hisz ért ő jóni nyelven; nézi a támadót, ráismer, meglepődik s szája már-már hatalmas kiáltásra nyílik. Aztán mégse kiált... Ő se, — ő is csak úgy fojtottan tör ki:

— Hah, a poroszlo!

— Rám ösmersz?

Ámuló szem, mohón latolja az athénit.

— Hát mégis... mégis csak te vagy az?!

— Sejtetted?

— Nem. Gyávának nem hittelek.

— Gyáva? miért?

— Király létedre eselédnek öltözöl?

— Igen, hogy királynőt fogjak...

— Királynőt? Engem?... hahaha, te Theseus?

— Az vagyok s te a foglyom...

— ...vagy te az enyém!

— Meglássuk.

Lihegő ajkak, izzó szemek, — Theseus lobban:

— Mit akarsz? foglak az övednél.

Hirtelen mozdulat, az amazon keze griff-karomként csap az athéni álla alá:

— S én a torkodnál fogva!

Gonosz percz, — a szemek elborulnak, a következő pillanatban ők kettlen már nem is ösmerik egymást. Minden átmenet nélkül tigris-dühvel vadulnak ellenségekké. Theseus a torkátfojtó kézbe harap és kardot ránt, Antiope a bárdját emeli, — dacz, gyűlölet.

— Rajta!

— Rajta már!

Mint lapuló fenevadak, úgy lesik egymást. Az amazon a gyorsabb, ő mozdul először s szörnyű csapásra villantja feje fölé a kettős ezüst fejszét. Lendül a bárd s a magasból ép zúdul már a hellén főre lefele, midőn az athéni hirtelen megáll s tüntetően ereszt le a kardját. Ott áll védtelenül, persze vigyázó, óvatos védtelenség ez azért... tudja ő, mit tesz. Fölényes nyugalommal bólint:

— Így... Most sújts reám! (Folyt. köv.)

— Rajta!

— Rajta már!

Mint lapuló fenevadak, úgy lesik egymást. Az amazon a gyorsabb, ő mozdul először s szörnyű csapásra villantja feje fölé a kettős ezüst fejszét. Lendül a bárd s a magasból ép zúdul már a hellén főre lefele, midőn az athéni hirtelen megáll s tüntetően ereszt le a kardját. Ott áll védtelenül, persze vigyázó, óvatos védtelenség ez azért... tudja ő, mit tesz. Fölényes nyugalommal bólint:

— Így... Most sújts reám! (Folyt. köv.)

— Rajta!

— Rajta már!

Te csak ott állsz, üres kezekkel, Mint a ki drága kincseket vesztett el. A sobjátásod, fáradt, elhaló...
Már égi vándor lett a léghajó. S odafönt — látod? — mi, most még szebb! Csak egy kis pont, kis veres pont. És még mindig csak feljebb ront S most akkora csak, mint egy véresepp.

Ott főt, felhőkben elhalón, Szimbólum lett az olesó luftbalon, A melyre a többiek (itt köröttem, Kis czérmaszálához kötötten) Irgy-epedve mind fölnezek...

Kerengve, szédülten száll föl az égnek. Nem látszik rajt már az olesó festék S a gyöngye szál, mely fogva tartja. S mint kik a boldogságukat keresték, Most indul a tiltott utakra. Ki tudja, hogy mi éri majd, A míg a felhőket átnyargalja? És hallja-e a káröröm-zívajt, Ha fáradtan zuhan alá?

Most még csak száll a kéklő égbe. És a szívünk remegve, félve Magdöbben érte. Mert akkor tudjuk csak, mi volt Az égbe lengő léghajó — Oh boldogság, kevély szívünk! — Ha a bánat földre tipor! És nem jön vissza soha, oh, A kit örökre miénknek hiszünk!

De te most még, hála az égnek, Nem látod benne a szimbólumot. Szemedben forró könnyek égnek, De végül ezt is megunod. Az álombeli szőlőfűrtnek Egyetlen szeme szállt csak el. A többiek új örömköket küldnek, Míg új vihar nem tépi el...

Lám, már nevetnek is rád ezer színben. ... Gyere fiam, hajolj szívemre És el ne szállj, el ne szállj innen!

Balla Ignác.

A KIEVI LÁNCZHID A DNJEPEREN. — Leipziger Presse Büro felvétele.

AZ OROSZ GAMBETTA.

KERENSZKI.

Oroszország sorsát egy forradalmi diktátor tartja most kezében: Kerenszki. Az autokrata császár nem volt hatalmasabb a háború egész ideje alatt, mint a népezer ebben a pillanatban. De talán gyengébb sem volt, mint ő. Gambetta-hoz, a harmadik francia köztársaság diktátorához hasonlítják. Nincsnek is rokonvonások nélkül Gambetta Leon, a párisi, és Kerenszki Feodorovics Sándor, a pétervári ügyvéd. Fiatal volt mind a kettő a sorsdöntő pillanatokban. Gambetta harminczkét éves volt 1870-ben, Kerenszki harminczhat éves most. A párhuzam itt megszakad köztük. Gambetta akarta, vagy legalább el nem kerülhetőnek látta a háborút és megszavazta III. Napoleon kormányának a hadihitelt, s csak az első vereségek után fordult mind határozottabban a császár ellen. Kerenszki, a munkáspárti népszónok, kezdetül fogva a császár és a háború ellen lázított, a döntő márciusi napokban is, melyek a császárt bukni látták. A két diktátor sorsa a katasztrófa pillanatában közeledik ismét egymáshoz. Mindketten, Gambetta is, Kerenszki is új seregeket szerveznek, hogy végső kimerülésig folytathassák a harcot. Ebben Gambetta a következtetés, Kerenszki önmagát tagadja meg.

Érdekes és tanulságos, hogyan jutott az orosz diktátor életének ehhez a soha nem várt fordulójához. A háború második évében, mint Szaratov képviselője, azt követeli a dumától, hogy hívja fel forradalomra az orosz népet a hódítani akaró cárizmus ellen. A következő év március havában már ő maga szervez forradalmat Finnországban. Ennek a mostani évnek elején a központi hatalmak békeajánlatát a legtisztább bölcsesség megnyilatkozásának mondja, mely minden további vérontásért az ententera zúdítja a felelősséget.

Márciusban a császárt elűzték trónjáról és Kerenszki, a szélsőbal tagjai közül egymaga, belépett az ideiglenes kormányba. A világ bámult, mert nemcsak az új igazságügyminiszter, hanem pártja is, mely nagyon közel állt a szociáldemokratákhoz, mindig hevesen ellenazte az úgynevezett haladó block háborús politikáját. Senki sem hitte volna, hogy Miljukov és Kerenszki — egymásnak ezek a politikai ellenségesai — valaha egy gyékényen árulhassanak. Mindenkinek friss emlékeztető volt még a duma február 29-iki ülése, mikor Miljukov égis magasztalta Lloyd-George és az entente örökös hadicéljait, melyeket viszont Kerenszki az álmok országába valónak nyilvánított, kijelentve, hogy az orosz néplelek napról-napra mindjobban fordul el az ily követelésektől. És ő volt ugyanakkor, ki elsőnek mondotta ki, hogy az egyetlen kivezető út a háborúból az,

ha minden kormány lemond imperialista hódító céljairól s úgy köt békét.

Ilyen volt a régi, az igazi Kerenszki. A dolgozó orosz nép ezért tartotta a maga emberének s ezért hallgatott rá. És áhitattal figyelt szavaira oly időkben is, mikor ily prófétát követnie veszedelemmel járt. Egyéniségének valósággal mágikus hatásáról ír egy ismerője, ki még a háború előtt látta a nép körében. Szónoklata — úgy mond — igéző és megragadó, mint az orvosnak félig halkán kimondott szavai és esőndes mozdulatai, melyeknek a bűvös álmot, a hipnózt kell meghozniok. Egyszer három óra hosszáig ültem mellette egy népgyűlésen. Láttam rajta, hogy a külsejét majdnem túlzott gondnal ápolja, ugyanazzal a határtalan önfegyelméssel, melylyel élesmetszésű vonásain uralkodik. Mikor végre a szónoki asztalhoz lépett s nem magas természetével kissé előrehajolt, mintha közelebb akarna lenni a néphez, mint a többiek, kik előtte szóltak, mikor majdnem halk hangon, melynek el kellett hallatszania a roppant terem legvégső zugába is, hol mindenki halálos csendben várta szavait, mikor megszólaltak élesen kihelyezett mondatai, úgy rémlett, mintha villamos szikra futott volna végig a hallgatók ezerein. Sokat nem mondhatott, mert néhány mondata után a rendőrség kiküldötte már elhallgattatta és feloszlatta a gyűlést. De a teremben levők érezték valamennyien, hogy ez az ember azt mondaná, ha mondhatná, a mit a többiek elhallgattak, hogy semmitől sem rettenne vissza és nem állna meg semmi határvonalon, míg ki nem törne az emésztő láng az élnyomottak visszafojtott gyűlöletéből.

Kerenszki akkor vesztette el lelkét, mikor megismerte Oroszország szörnyű lekööttségének titkát azokból a szerződésekből, melyeket a csári uralom kötött a szövetségeseivel. Ez a titok előbb megrettenté, s a nép embere a nyilvánosság elé akar menekülni vele; de aztán őt magát is lenyűgözi, megfélemlíti örvényeivel és csapdáival, s Kerenszki elindul, hirdetni a háborút, melyre Oroszország kötelezettséget vállalt. Így lett a cárizmus halálos ellenségéből a háború szervezője — Kerenszki diktátor. Meddig fog tartani diktátorsága, az persze a jövő kérdése. Ugy látszik ragaszkodik a hatalomhoz. Előbbi elvtársait nemcsak elhagyta, nemcsak elárulta, hanem üldözi és halálra keresi. Annak a jele, hogy jobban ragaszkodik a hatalomhoz, mint az elvekhez. Csak az a kérdés, hogy bele fognak-e ebbe nyugodni azok, a kik felemelték és a kiktől erejét kapták, mert azoknak az ereje az irtózat és nem az övé.

—a.

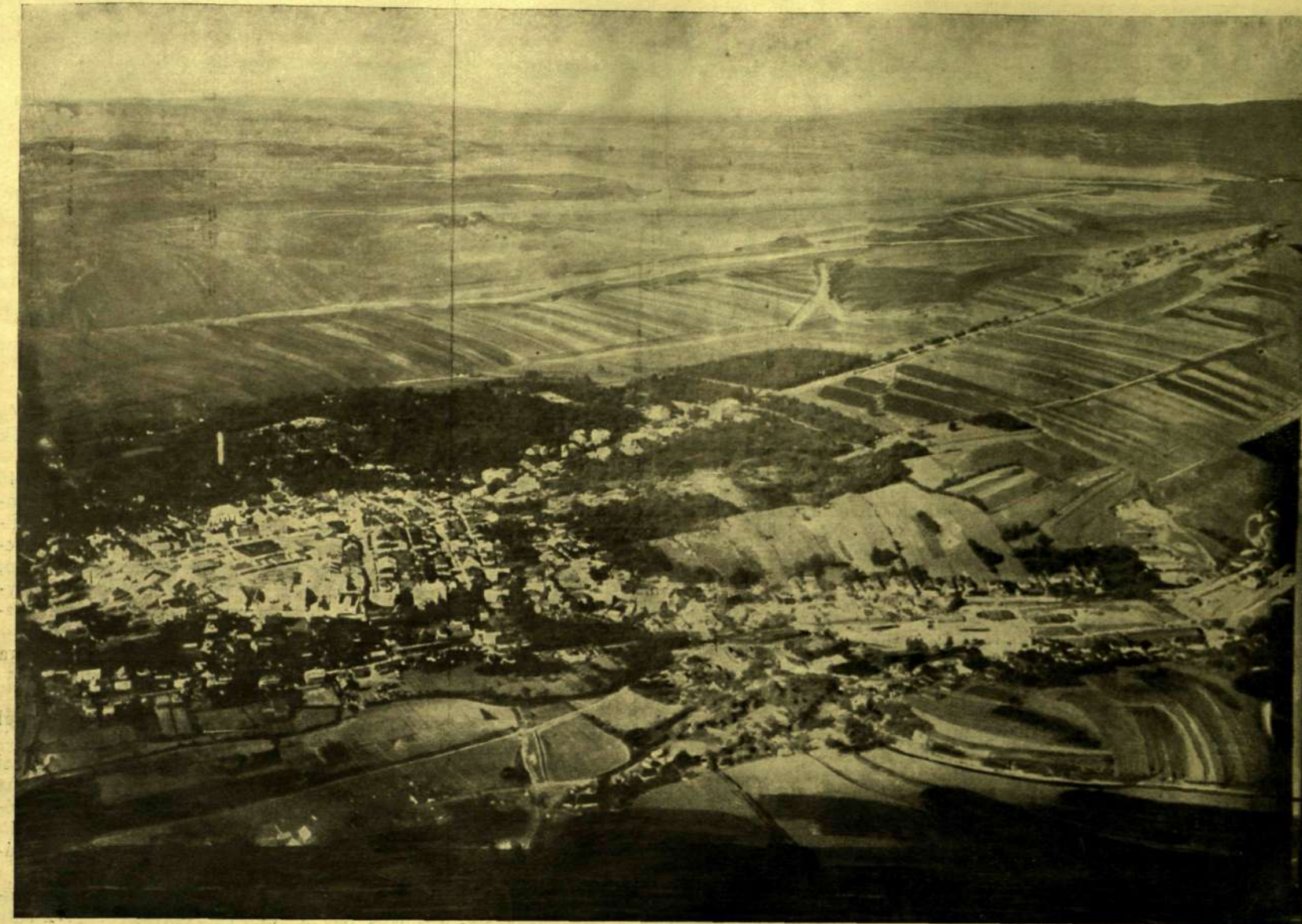

KERENSZKI.

A város látképe.

KIEV, A FÜGGETLENNÉ KIKIÁLTOTT UKRÁNIA FŐVÁROSA. — Leipziger Presse Büro felvétele.

REPÜLŐ-FELVÉTEL PODHAJCZÉRÓL, MELYET MOST FOGLALTAK EL CSAPATAINK.

SÁTORTÁBOR A CHOROTOVICZI-ERDŐBEN, ZBOROVÓL NYUGATRA.

A GALICZIAI LEGUJABB DIADALOK SZINHELYÉRŐL.

A DALTON FELFEGYVERZETT ANGOL SZÁLLÍTÓ GŐZÖS, MELYET EGY BUVÁRHAJÓNK A MATAPAN-FOKNÁL ELPUSZTÍTOTT.

ESTELI BÉKÍTÉS.

Elbeszélés. — Irta Laczko Géza.

Az Avar Miskánál vacsoráztam, szokásom szerint igen jól. A bőséges sertés-karaj szorgalmasan öntözgettem burgundi sillerrel és paradí vízzel s így lelkes hangulatban búcsúztam el barátaitól a Szarvas-téren. Messziről bűgött a villamos s a téren elszórtan álldogáltak az utolsó kocsiára várakozó emberek. Fiatalos hévvel rágesáltam a szám szögletébe taszított szivart, a botommal gavallérosan malmoztam, az éjszakát melegnek találtam s az Attila-körút sunyi kis háza mintha lapoczká közé rántott fejjel vigyorogtak volna. Mindegy! Meleg, drága kód tette homályossá a levegőt s elnyomordott érzéseim, a napi robot súlyos útseitől elkábult érzéseim fölébredtek a sarokban és dülöngő tánczezal, motyogó dallal támolyogtak ide-oda.

Menjünk gyalog!

Hasas és boros idősebb urak jöttek szembe, fiatal katona, fiatal lány; én mereven haladtam s gyerekes örömem telt szigorú megjelenésem és derült belsőm ellentétén. A királyi palota escuriali szigorúsággal egyenesedett a sötétben s a Horváth-kert fái kíváncsian kukucskáltak elő a deszka-kerítés mögül. A kerítés plakátjain szinte villogott egy lámpa világánál a torpedó-rombolók reflektor-fénye, fenyegető lendülettel rohant felém a dombról a szuronyos baka s egy óriási húszkoronás aranyat feje fölé emelő magyar paraszt. Lám, ha én is egy ekkora darab arannyal fenyegethetném meg az ellenséget, én is jegyeznék hadikölesűt. Milyen jó volna sok pénz utának lenni, de így, gyalog baktatok az Iharos-utca felé, a mely még tekintélyes távolságra van...

Mögöttem hirtelen gyors, apró női léptek hallatszóttak, kiabálás s a János-tér fordulója mögül erőlyes férfi-sarok kopogott nyomában a néptelen aszfalton.

Megfordultam. Egy tetőtől talpig fehér, rövid szoknyájú karesű, gömbölyű s így szemnek is puha nő futott egyenesen felém s a hogy mellém ért, könnyörögve vetette rám ijedt tekintetét:

— Mentsem meg, uram! — és belém karolt. A felső karomon határozottan éreztem teste gyöngye melegét s szíve erős verését.

— Eressze el azt a nőt! — rivált rám csaknem abban a perczen egy picziny girardikalap alá jól-rosszul begyömöszölt kővér, borotvált arc. Az üldöző!

— Ne eresszen el, az Istenre kérem! Mentsem meg ettől a vadállattól!

— Mi? En vadállat vagyok? — vicsorgott az üldöző ordítva.

Te csakugyan vadállat vagy! — gondoltam — de mit csináljak ezzel a szelíd állattal, vagyis... Gondolatomat azonban nem sikerült kikorrigálnom, mert a szóváltás erősödött, az üldöző el akarta ragadni a löcsei fehér kisasszonyt, a ki folyton belémkarolva válaszfalul porgetett ezingár tengelyem körül. Ha nem féltem volna, nevettem volna. De egy liter burgundi s egy üveg paradí adta összes komolysággal nem akartam a helyzetén még rantani.

— Nézzék, kérem...

— Te — mondta az üldöző — ereszd el a Marcsát, vagy úgy vágak pofon, mint Dobrovics a kuttyáját!

— Úgy, úgy, csak vágd pofon, te vadállat...

— De kérem... — nyögtem udvariasan.

— Ne forogjatok, mint a kutya a farka után...

te, Marcsa, ha elkapom a katufrékodat, megcsaplak, mint Ladányt a ménkü.

— Uram! — szóltam rá hirtelen erélylyel.

Az üldöző megállt, csipőre tette a két kezét:

— Néné! Tán a fűzesabonyi torony tetején tanultál kukorikolni, hogy így egyszerre oda-vagy?

Úgynevezett mentő ötletem támadt, hirtelen karon kaptam a kis kővért, mindkettejüket a Krisztina felé kezdtem vonszolni és fontoskodva suttogtam:

— A rendőr észrevett, gyerünk odébb, gyerünk! Kerüljük a botrányt!

Igy vontattam két új ismerősimet egy darabig szótlanul. Marcsa kecsesen tipegett, az üldöző kehesen lihegett, de végre is megszólalt:

— Most menjen a dolgára!

— Ne, ne hagyjon el! — remegett Marcsa.

Hát csak nem fogjuk hazaczipelni ezt az égi meszlőt?

— Ne hagyjon el, uram! Megöl, meg fog ölni! Ott van a revolver a nadrágja hátsó zsebében!

— De kérem, csendesebben, kerüljük a botrányt, a rendőr észrevett s egy éjszakát töltöni a kapitányságon nem a legkellemesebb!

Az üldöző fölnevetett:

— Meghiszem azt!

Ránéztem s ha előbb az égi meszlő-ért szerettem volna nyakon vágni és megrezzenem a erevolvers hallatára, most komolyan megjedtem.

— Nézzék, kérem — mondtam rábeszélő hangon — itt van a sarkon túl a Philadelphia kávéház, önöket elkísérem odáig, beszéljék ki magukat, csillapuljanak le, lássuk csak miről van szó?

— Miről van szó? Arról, hogy a Marcsa... de minek üti ebbe az orrát, mint Bandi a lencsébe?

— Ne hagyjon el, uram! Megöl a Villibáld!

— Nézzé, kérem, a Philadelphia inkább megbeszélhetnék nyugodtan.

— Jó, legyen Philadelphia és lön Philadelphia!

— röhögött Villibáld.

— Köszönöm, édes! — suttogta Marcsa.

Majd megvesztem már e között a két bolond között és sietve csapkodtam a vizet a két uszályllyal oldalamon, nem lehetetlen, hogy tutultam is, mint hajók szoktak éjjel.

A Philadelphia ajtaja barátságosan ferdült elénk a sarkon. Előtte csöndesen horgonyt vettem és megszólaltam:

— Tessék bemenni, én haza megyek, bocsánat, hogy így önök közé vettem a sors, asszonyom, igyekezzék Villibáld urat nem ingerelni, uram, szíveskedjék a gyöngé nő nemet tisztelni.

Egyenesen és szabadon álltam, kezem kalapomhoz nyult.

— Jöjjen be velünk, szívesen kérem, a Villibáld olyan vad, tegye meg, az Isten is megáldja — szólt mosolyogva Marcsa.

Megnéztem. Domború alacsony homlok, a Margithíd iveire emlékeztető elegáns hajlású összefutó szemöldök, nagy, egymástól távol csillogó szemek, a melyek néha vöröset játszottak sötét szivárványuk mélyén, láthatatlan kezdetű, csöpp pontban végződő orr, két hűs ajk között nedvesen csillogó fogak s a legpuhábban, legszámbályosabban domborodó mell, a mit csak valaha láttam.

A burgundi siller nemes tüze lobot vetett bennem s hiába küldött a pokolba Villibáld, így szóltam:

— Rendelkezésre állok, asszonyom! — és meghajoltam, mint Náda, a felejthetetlen Nők barátja.

A hogy félretuszkoltuk a bejárat szentélyét kerítő nehez vörös kárpitot s körülömlött benünket a füst, a zaj, a kíváncsi tekintetek csillogása, a zene csintalan, rengő ritmusa, hirtelen megevilizálódtunk s mint megállapítottam, mind a hárman az ittas emberek pislogó, bizonytalan, homályos, mosolygó pillantásával néztünk körül ösztönszerűen asztal után.

Villibáld az ajtótól harmadik ablak-sarokra mutatott:

— Oda üljetek le! Mindjárt jövők.

Villibáld némi bizonytalan határozottsággal — Oda üljetek le! Mindjárt jövők.

Aliczenak, Olgának, Tatjánának kellene hívní ezt az édes asszonyt — gondoltam, a mint barna arca fészlő, nyíló, hervadó, újra fészlő vér-rózsáit szemlélgettem.

— Mondja, mi volt ez? — kérdeztem, a távozó felé intve fejemmel.

Villibáld olyan vad, vendéglőben vacsorázunk s úgy a vége felé egyszerre azt kezdte állítani, hogy az ötödik asztalnál ülő tiszt a Jóska s én kacérkodok vele. Hát nem borzasztó ez?

— Szabad kérdezmem, ki az a Jóska?

Marcsa nem felelt, de könnyű-biborleplett szalasztott vére az arcára.

— Pardon! — mondtam.

Szóval elkezdett kizinná, szekálni, egészen kivesézett és én bizony megfelletem neki: «Te mersz beszélni, te bődön, hát a Jolán szobalány? hát a házi varrónő, a Julis? hát a többi tyúk? az egész baromfiudvar? Erre dühbe jött, lázasan fízett és a hogy kiértünk az utcára, meg akart verni, én szaladtam, ő utánam rohant és én felletem már a vendéglőben magamban, hogy nem fogok villamosra ülni, hogyne!

hogy szokása szerint egész úton teljes erejéből tapossa a lábamat, belémkaroljon csak azért, hogy agyon csípdessem, felletem és meg is tettem, hogy az első pasas nyakába ugrom e szavakkal: «Mentsen meg, uram!» Ezt mondtam? Na lássa! Én következetes nő vagyok és Villibáldnak, ha az uram is, nincs joga, hogy rajtam taposson és dagadtra csípkedjen, a bődön. Na, nem igaz? Nem olyan, mint egy zsíros bődön?

Marcsa nevetett, én vele s erre megjelent Villibáld:

— Nevettek, mint a palóc a hüvelykujjának? A ki nevet, az jókedvű; a ki jókedvű, az pezsgőt iszik. Pinczér, egy üveg pözsögő bort paradíval! Azt a rühes kadett-aszpírnjét ennek a hodállynak!

— Ül le — mondta Marcsa — és ne szónokolj.

— En szónokolok, hatvanolok, de leülök — zötytyent le székére Villibáld puhán s hirtelen felém fordulva: — Nevem Romcsikup Villibáld, ez itt bé nóm.

— Szintén — nyújtottam kezét egy szertien.

— Mi? Te is Romcsikup vagy?

— Pardon, a nevem Szintén Tamás dr.

— Óriási vagy, mint a Mauthner repája. Én, öcsém, nagyvállalkozó vagyok, a Damjanich-utczában lakom, voltál már nálunk? ja, igaz! de azért gyere el, minden esütörtökön zaufolás vagyon úri házámban, legyen részemről a szerencséd, mert, tudod, az úgy volt, én elvettem ezt a nőt hites feleségül s e tekintetben egyetlen vagyok, ezt még senki nem cselekedvén véle, a legpéldásabb nő, azóta, de ma este, fennakad a

két látó golyója egy uniformisba littyentett tőzegen, kaczerkodik vele, erre én, én, na hát én megelőztem, mint Moskovics az északi sarkon a svédet, fiztettem és idehurezoltam, ide, ehhez az asztalhoz, hogy pözsögőt igyék a szentem, a minden szentesi szentek mindszentjé! Proszt!

Kocczintottunk és ittunk.

Villibáld újra szónokolni, hatvanolni kezdett, sőt, azt hiszem, túl járt már Oderbergen is; Marcsa mosolygott, lopva megsmíntotta a kezemet, a szeme csodásan csillogott s én egy-egy pohár fölhatása közben csöndesen számot vettem magammal: mit keresek én e két csodálatos madár között?

— Nézd, Tamás — szólt Marcsa, a kívül közben Villibáld unszolására pertut ittam — nem is olyan rossz fű ez a Villibáld, csak olyan furesa, na nem igaz?

— Szeretni, öcsém, ez a világ alaptörvénye, élni kell, de szeretni muszáj, szeretem ezt a kis pözsögőt, szeretem a Marcsát, szeretlek téged is, Tamás, szeretem a cigányt, a pikkolót, ezt a koszos márványasztalt, szeretek mindent és mindenkit, a ki lélezkzik, él és meghal, mert a halál a világ második alaptörvénye, melyet hogy ezennel elfelejtünk, elővesszük a harmadikat, mely így szól: «Eks!»

Fenekig hajtottuk poharainkat s utána elfelhűlő arcczal néztünk egymásra. Senki se tudta előre, de ez volt az a kritikus pohár, a mely a mámort lehúzta az agyról a gyomorba, a hol kényelmetlen, nyomasztó, háborgó érzéssé testesül. Villibáld összehúzott szemekkel vizsgált s észrevettem rajta, hogy felfedezte ruhám krónikus vasalatlanságát; Marcsa bíborosan villdzó sötét szemei viszont elárulták, hogy ferde orromon csodálkozik kiábrándulva.

Hogy kerültél közénk? — kérdezte némán most már a két pár szem s én zavartan hallgattam.

A záróra komor arcú hirdetője lépett most mellénk:

— Fizetni, kérem alásan!

— Fizetek! — motyogtam, hogy némiképp jóvátegyem hibámat.

— Nem vagy te köles! — szólt nevetve Villibáld, de én láttam rajta, hogy ez már nem szívből jön, csak a látszat megmentéséért beszél még most is így.

Marcsa a legkomolyabb igyekezettel húzta fel kesztyűjét, a melyről mindaddig föl-se pillantott, míg föl nem álltunk.

Aztán egymásra néztünk. Marcsa egy tükörbe pillantott és megindult. Villibáld és én meggondolt udvariassággal és elég hidegen kezdtük egymást utáná tessékélni. Végre beláttam, hogy nekem kell engedeni és némán kifelé indultunk.

Az aszfalton még egyszer megálltunk. Villibáld levette a kalapját és kezét nyújtott:

— Igen örültem a szerencsének!

Marcsa kissé távolabbról a fejével biccentett:

— Jó estét!

— Kezicsókolom! Részemről, kérem a szerencse! — mondtam és hajlongtam, kinos helyzetem legbiztosabb tudatában.

Villibáld elhelyezte fején a kalapot, karját nyújtotta Marcsának és megindultak a Lánczhid felé.

Utánuk néztem, de csakhamar elfordultam s hogy zavaromat palástoljam, így szóltam magamhoz:

— Rágyujtsak még egy szivarra vagy ne gyujtsak rá?...

Eh, siessünk haza, késő van, a fene egye meg ezt a bolond Budát!

INNEN ÉS TÚL.

A bécsi községtanács nagyon keményen utasította vissza azt az illetéktelen beavatkozást, a melyet a mi közlélelmzési hivatalunk lemondott elnöke a császárváros ellátó adminisztrációjáról — mint később kiderült, nem is mondott — eltelő bírálatával gyakorolt, illetve nem is gyakorolt. Kürthy báró nem mondotta tehetetlennek Bécs igazgatását, tehát a Rathaus urai csak az állítólagos nyilatkozatot közöl bécsi lapok ellen rántottak kardot, ezeknek a beavatkozása pedig csak akkor minősíthető illetéktelennek, ha a Kürthy báró ajkára adják a — saját őszinte és nagyon bőven megargumentálható meggyőződésüket. Mert egészen nyilvánvaló, ha Kürthy báró nem is mondotta — a mint hogy bizonyára nem is mondotta — azt, a mi a bécsi városatyákat úgy felpaprikázta, ez még távolról se jelenti azt, hogy olyan valaki, a kinek a szava nem minősíthető illetéktelen beavatkozásnak, esetleg teljes joggal nem mondhatta volna.

Semmi okunk sincs arra, pláne mikor ezt odaát hatásköri túltengésnek magyarázták, hogy a Bécs feje nekinésként fájjon. Ez a szép, hatalmas város Lueger óta a lehető legkitünőbb véleményt táplálta és terjesztette magáról. Berendezésében, rendjében, intézményeiben és fejlődése irányelveiben, eszményinek és példamutatónak érezte magát. Wien ist Wien, mondták és ez a büszke szó a kiejtése muzsikájában nem kevesebbet zengett, mint a tökéletességét mindannak, a mit egy nagyváros jólétben, kényelemben, rendben, szerveztségben, teljesítő képességben a lakosságának adhat. Így volt-e valóban?... Kétségtelen: a nagy Lueger kiváló képességeknek adta bizonyosságát. Főképpen abban az irányban, a mely a képességeket a maga városa izlése szerint a leghatásosabban zengethette ki. Ez eszes, tevékeny és energikus ember sok olyan dolgot csinált, a mi hangosan tetszett a bécsieknek, elemien az ő szájuk ize szerint való volt. De hogy az ő munkássága-e az, a mely valóban hivatott vagy alkalmas arra, hogy a modern városfejlesztés művészetének vagy tudományának programja, kútfeje, iskola-törvénye legyen, arról sokat lehetne vitatkozni. Legjobban élő városa Európának Bécs, a híres polgármester alatt sokat javult, de a jótól még meglehetősen messze maradt közlekedésével, drága piaczaival és vendéglőivel, épenséggel nem kitűnő lakásvizonyai, rengeteg költség befektetése után is akadózó víz — ellátásával — a háború előtt se volt mondható. Ha egy eljövendő kor kulturális története össze fogja mérni Bécs város utolsó ötven esztendei szociális és művészeti fejlődésének értékét akár Berlin, akár Budapest eredményeivel, a mérleg aligha úgy fog festeni, mint a hogyan a Rathausban gondol-

ják. A mi semmiesetre se érítheti azonban a bécsieknek azt a jogát, hogy a lehető legnagyobb mértékben el legyenek ragadtatva a városuktól. A mi hazaszeretettünkől a legszűkebb árvaegyei falucska is kiköveteli a maga részét. A bécsi szűkebb területre sürítheti az érzéseit, a mit a világról se irigylünk tőle.

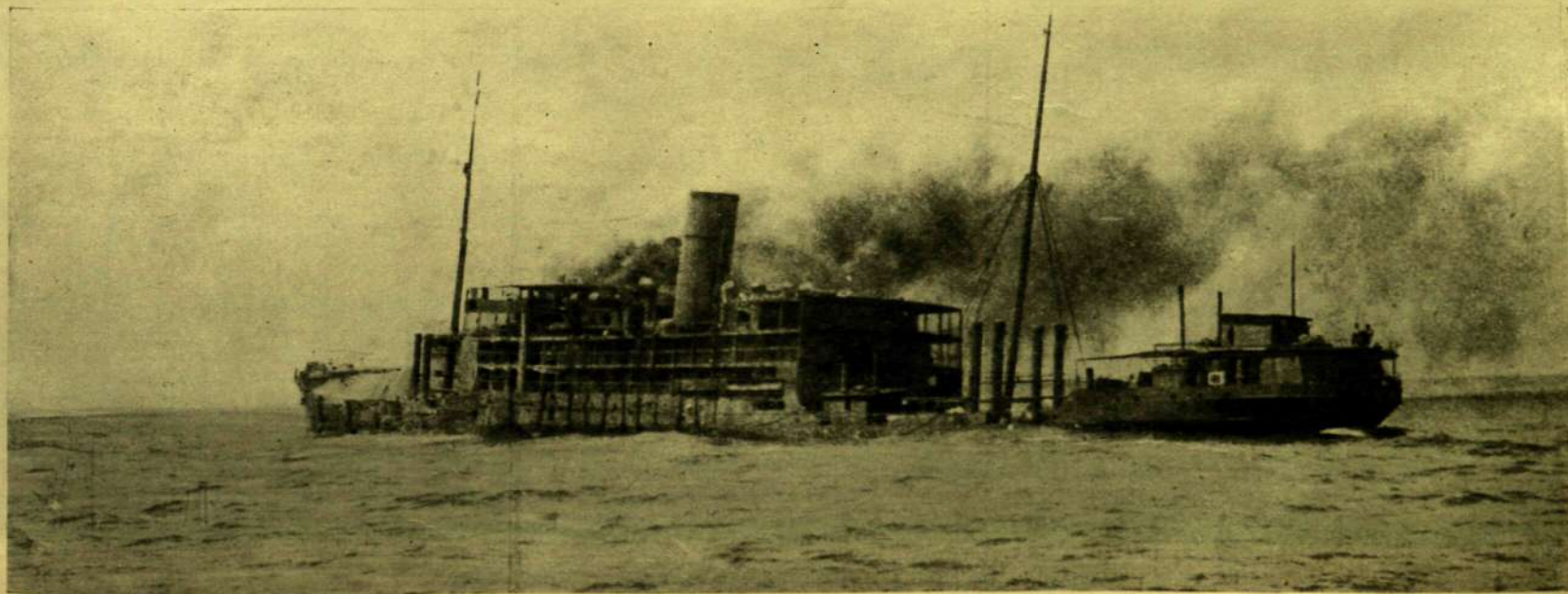
Ismételjük: nem akarjuk a magunk részére bitorolni a féltékenyen őrzött jogot, hogy a Bécs feje neki magának fájjon, ha még oly részvételt van is róla tudomásunk, hogy csakugyan fáj. A háború mindenütt megtermette a maga mizériáit és mindenütt a hatóságok, az adminisztráció megfokozott munkájának és megfokozott előrehaladásának földadata lett ezeknek a mizériáknak a megelőzése, a megszüntetése vagy legalább is enyhítése. Minekünk itt Budapest nem volt Luegerünk és semmi hagyománya annak, hogy a városunk vezetését minden kritika és gáncs fölött vagyonának tiszteljük. Hiszen álltunk a bírálatra, vádra és káromkodásra, mikor az óhatatlan — és nem is feltétlenül óhatatlan — bajok jelentkeztek és tudtuk az adrezt, a melyre minden inkább, mint magasztaló szavunkat továbbítottuk. De a magunk bőségesen elég baja mellett se zárkoztunk el az igazság elismerése elöl, hogy Bécs még hamarabb és még jobban kátyuba került és még kevésbé mutatkozott képesnek arra, hogy rendbeszedje magát, mint mi. Sőt nemcsak, mint mi, hanem mint egész sora a városoknak, a melyek soha se szerepeltek a nagyszerű adminisztráció eszményeül.

Hogy ez Bécsnek a gyomra mellett a hiúságát is kínosan érintette, elismerjük, de a hiúság is — belügy és nem akarunk illetéktelenkedni. A konzekvencia azonban onnan átról toldott mireánk. A bécsi mizériák keseredettjeinek az osztrák lapok szórakoztató tárlatot rendeztek a magyarországi bőség kánaáni képeiből. A bécsi éleztapok állandó figurája lett a zsírban úszó és nullás liszttel törülköző magyar, az újságok villogóan színes leírásokat közöltek a mi tobzódó jólétünkről, hóféhér kenyérünkről, tejben sült kalácsunkról, paradicsomi gondtalanságunkról.

— Vagyis mindazért, a miért minálunk a felelős hatóságoknak: kormányoknak, polgármestereknek, Kürthy báróknak, Folkusházyaknak kellett a hátukat tartaniuk, odaát azt a bizonyos kánaáni magyar bőséget és az étvágyánál még mérhetetlenebb magyar önzést állították oda oknak, magyarázatnak és felelősnak. In-ségért és drágaságért egyaránt. — Hja, Magyarország! kapom! — mondja mindent megérthető mentségül a gráci kófa is, mikor a rendes ár ötszörösén méri a gyümölcsöt, de még mindig a felén se annak, a mit — budapesti kollégája követel rajtunk. A bécsi adminisztráció féltékeny a hírnevére: de ez a módja a prestige védelmének és a felelősség félrecsúsztatásának ugyancsak mibőlnek «avatkozik» és legalább is ad annyi jogot, hogy szóvá tehessük.

A miről azonban szintén nagyon szívesen lemondanánk, ha csakugyan olyan jól állhatnánk, mint a bécsi viccelapokban és az a bizonyos hóféhér cipő az asztalunkon is úgy mosolyogna, meg illatozna, mint az osztrák tárczaecikkekben.

Szöllösi Zsigmond.

A «MASKOBRA» ANGOL-INDIAI HAJÓ AZ U. 29-ES BUVÁRHAJÓNK ÁLTAL TÖRTÉNT LÖVÉTES UTÁN.

A ZÖLDSÉG SZÉTSZÍTÁSA A SZÉKESFŐVÁROS ÉLELMISZER TELEPÉN.

VÁSÁRLÓ KÖZÖNSÉG A HATÓSÁGI ZÖLDSÉGÁRUSÍTÓ BÓDÉK ELŐTT.

BUDAPEST ÉLELMEZÉSE. — Jelfy Gyula felvételei.

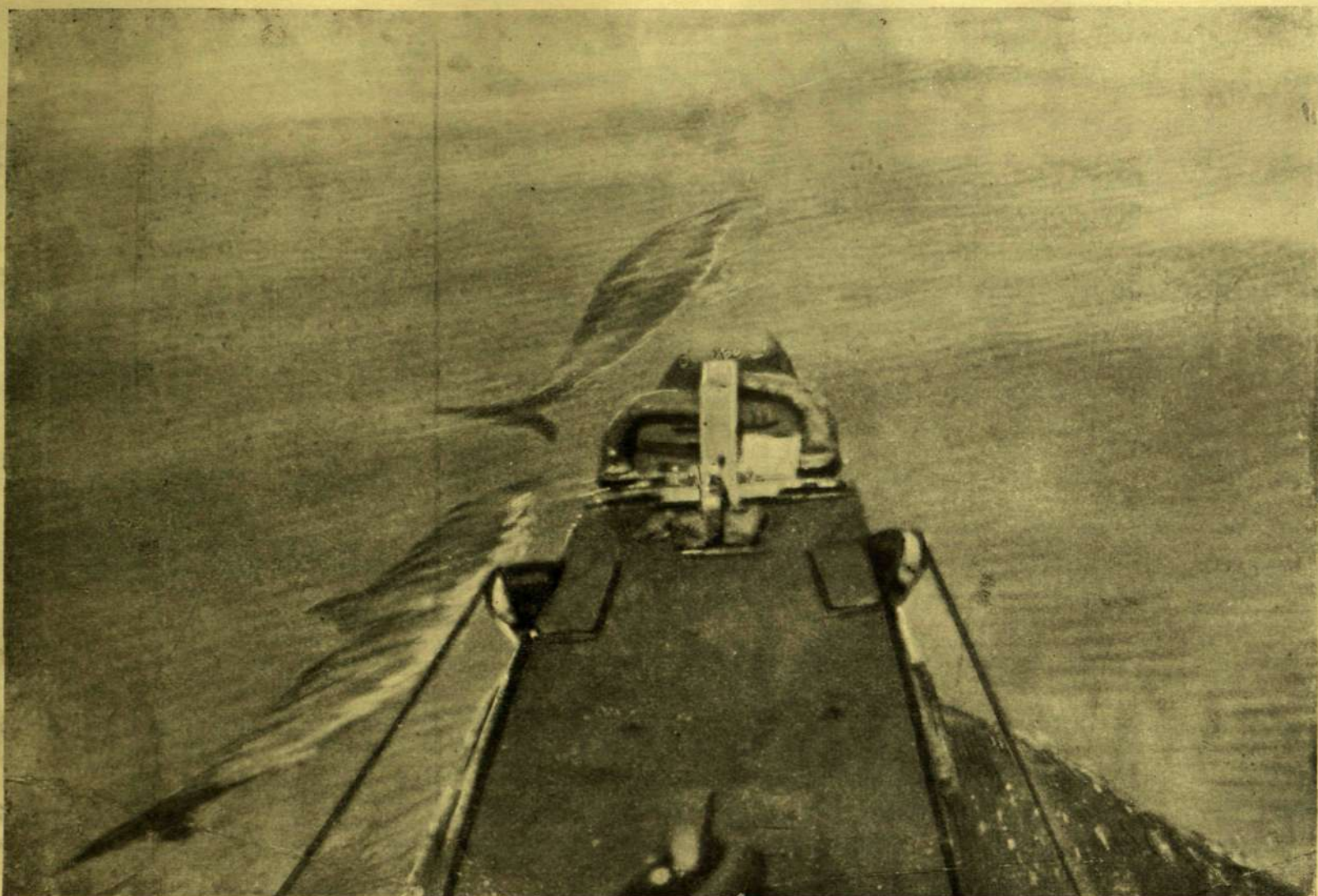
KOFAHAJÓ MEGÉRKEZÉSE A VÁMHÁZ ELŐTT.

1. Gyümölcsvásár. — 2. Uborka és paradicsom szétküldése az árusító helyekre. — 3. Kelkáposzta válogatási. — 4. Zöldség-osztályozás.

A DUNAPARTI GYÜMÖLCSVÁSÁRBÓL ÉS A FŐVÁROSI HATÓSÁGI ZÖLDSÉGÜZEM TELEPÉRŐL.

BUDAPEST ÉLELMEZÉSE. — Jelfy Gyula felvételei.

EGYIK TENGERALATTJÁRÓNKAT CZÁPÁK KISÉRIK.

A MARQUISNŐ SZERELMES LEVELEI.

Irta BRAUN LILY.

(Folytatás.)

Montbéliard Frigyes-Jenő herceg Delphinehez.

Versailles, 1786 június 10.

Szegény kedvesem, mit csinált ő belőled! Olyan félnéknek, olyan kislelkűnek kellett viszontlátnom az én bátor Delphinemet?! Még szerelmem éleslátása sem tudott volna rajtad keresztüllátni, mikor tegnap az akadémiában előttem álltál, halványan és félnéknek, mint egy kisleány. Csak sietve odavetett, hirtelen soraid világosítottak fel. Megtetted a marquisnak azt az ígéretet, a melyet követelt; ezzel a bűnnel vásárolom meg szabadságom maradványát, írod és megható szavakkal kérsz engem — engem, a ki miatt minden baj ért, hogy bocsássam meg neked; mintha a te bűneid, szerelmem, bűnök tudnának lenni! Csak a te gyöngeséged, a mely beleegyezett, hogy a marquis a mi gyermekünket az övének nyilváníthatta, volt igazságtalanság önmagad ellen, mi ellenünk és rettentően megboszúlja magát. De a mi szerelmünk elég erős lesz és ezt is legyőzi.

Nem szabad írunk egymásnak, mondod, éha a marquis soha nem szánna is el magát, hogy a cselédséget kémekek tegye, mégis lát és érez mindent, mióta Cagliostro nem vonja el többé a figyelmét. Ne tudnánk mégis okosabban lenni, mint ő?

Guillardra, a kinek irántad való hódolata erősebb republikánus érzületénél is, nyugodtan rábízta annak a levélkének a kézbejuttatását. Tökéletesen biztos vagyok benne. Mielőbb találkozni fogunk társaságokban és mennél nagyobbak ezek, annál könnyebben lehetünk bennük egyedül. Meg kell beszélnünk, mit tegyünk és — meg kell, hogy megint csókolhassalak, édes, hogy az ajkad kipiruljon és a vér visszatérjen arcodba. Hiszen annyira szeretlek, annyira szeretlek és vágyam oly óriási nagy, hogy úgy tetszik, mintha el tudnám viselni a titkolt szerelem minden csunya rejtőzködését!

Látni foglak-e holnap Tuységur úrnál, ki

mint nekem mondotta, egy új somnambulát fedezett fel, a ki állítólag «bámulatos» és holnapután Staël asszonynál, a ki valami új társasjátékban akarja szellemét ragyogtatni?

Sohasem voltál olyan elragadó, gyönyörűségem, mint tegnap: az édes kis aprókezű és lábú, finom dereku marquisnő, kinek keble mint egy róza a kehelyből, úgy ragyog ki ruhájából, az erős csontú új svéd követné mellett, a kinek széles az arca, kutatók a szemei s a ruhája félig szerzetes csuha, félig görög peplon. Még Guibert is, a ki Necker becsavagyó leányát mint Franciaország Aszpaziáját ünnevelte s az egész család iránti bámulatát még akadémiái székfoglaló beszédébe is beleszötte, hogy előbbi állásfoglalásának ez emléket is eltörölje, egy pillanatig mintegy el volt fogulva, mikor téged meglátott.

— Ön gyűjtője a kor dokumentumainak, gróf úr — mondta neki távozáskor Champcenet úr — «Lespinnasse kisasszony, Montjoie marquisnő, Staël asszony.» — A megszólított azonban homlokát ránczolva ment el szótlanul mellette, míg nekem ugyancsak kedvem támadt, hogy alaposan megvizsgáljam a tréfálkozókat, de mi jogon léphetnek fel érted, szerelmem?

Guibert gróf Delphinehez.

Páris 1786 június 23.

Legszebb Marquisné Asszonyom, márványhűvössége ügylátszik nem enged semmiféle hódolásnak. Látszólag joggal haragszik rám, a miért visszavonultam, a valóság szerint azonban elriasztottam érzetem magamat. A katoná nem szívesen emlékszik vereségére s ezért kitér azoknak a váraknak az útjából, a melyek daczolnak vele.

Ha azonban a szívét nem tudtam megmóditani, legalább a jó véleményét nem akarom elveszíteni.

Madame de Staël szelleme épen olyan pillanatban ígézett meg, a mikor megsértett érzésem magamagába húzódott. Van az érzékeknek olyan kifáradása, a mely a legalkalmasabb állapot arra, hogy a fejet visszahelyezze korlátlan uralkodói jogaiba. Akkor tanultam meg Necker urat leánya szemével nézni s végül tanítót, sőt jóbarátot nyertem benne. Ha gyakrabban ke-

rülne össze vele, — s én remélem, Staël asszony le fogja Önt kötni, bármennyire gúnyolódik is az ő kedve szerinti társasjátékuk szellemi kötetlencsáin. — Ön is az ő nézetén volna, hogy Franciaország megmentésének egyetlen módja az alkotmányos monarchia angol minta szerint. Mialatt azonban az angolmávia ugyancsak veszedelmes hatással van a francziák galantériájára, társasági szellemére, művészi ízlésére és drága francia pénzt adnak cserébe angol lovakért, kocsikért és ruhákért, arra nem bírjuk magunkat elhatározni, hogy a legértékesebbet, a mit «ősi ellenségünk» alkotott, átvegyük tőle.

Látja, legdrágább Marquisné, mennyire szükségem van Önre. Ha kissé tovább maradna itt, nem tudnék Önnel politizálni!

Itt küldöm a Lyceum ismert programját; bárcsak annyira vonzaná Önt is, mint a hogy a társaság hölgyeit eddig elvonzotta; akkor remélhetném, hogy ott is találkozom Önnel. Condorcet úr nagyon jól vezette be matematikai tanfolyamait, melyeket szép hallgatói különös szorgalommal hallgatnak. Azt mondta: «Minden pretenzió egyformán az emberek tudatlanságából ered s még nagyobb tudatlanságából azoknak, a kik érvényesítik őket. Ezért azt hisszük, hogy a legjobb eszköz a pretenzionusok számának csökkentésére az, ha az általuk megtevesztettek számát csökkentjük. Bármennyű ismeretek csak akkor hasznosak, ha közkinceset képeznek. Nincs olyan tudás, a mely ne volna ártalmas, ha csak a kiváltságosok egy csekély száma rendelkezik vele.»

Nem is mondhatott volna találobbat mindenki számára megközelíthető lyceumok alakítása érdekében s e mellett élesebbet sem, a mivel a papságot maga ellen izgathatná. Fiatalok és öregek — mindenk előtt nők — tödülnek a felolvasásokra.

Megengedné, hogy a legközelebbiek egyikére érte jöjjenek? Ha érdeklődése le volna kötve, nem sajnálnám az időt, hogy mindig a társaságban legyek ott. Ma úgy szokás a kathedra előtt találkozni, mint azelőtt a szalonban.

A hadsereg nagy reformjai, a melyekkel rendkívül erős dolgom van — a halott porosz Frigyes csak most válik számunkra élővé és a szegény Pírch báró közlései feltámadnak a

levéltárak porából — természetesen nagyon elfoglaltak. De a szívem, legszebb Marquisné Asszonyom, szabad!

Gaillard Lucien Delphinehez.

Páris, 1786 július 4.

Tisztelt Marquisné Asszonyom. A Lyceum nyilvános hely, tehát püposokat is beeresztenek. Miután multkor az állítólag Ön által rendelt virágserépet a Marquis úr szolgálja viszszaütötte, miálta a benne elrejtett levél sértetlenül visszakért hozzám, ezt a kényelmesebb utat választom.

Miután oly jóságos volt, hogy hogylétem iránt tudakozódott, — a mi különben senkinek sem jutott még eszébe — bátorodom a herceg mellékelt írásához az enyémet mellékelni.

Jól megy dolgom. Az az asszony, a ki engem leggyöngébb órájában a világra hozott, meghalt. A szennyes pénzből, a mit összeharácsolt, eltartom a gyerekeket — megannyi biztosítéka Franciaország jövődó boldogságának! Vezetőjük néhány fiú, a kik a kolostorból szöktek meg. Én magam cikkekkel, röpíveket, chansonokat írok, — miután anyagban soha sincs hiány, hát emberek is akadnak, a kik az ilyesmért fizetnek.

«Szabad pályát a tehetségeknek!» Beaumarchais szavai kezdenek valósággá válni. Annak, a ki kimondta őket, továbbra is le volnék kötelezve, — mémoiresait és vitairait szerettem velem iratni — ha nem ezek a szavak lettek volna a vég célja. Mióta a királyné vele diktáltatja szavait, vele dirigáltatja mozdulatait, a hiúsága győzelmes harcot vívott meg a szellemével. Palotát építtetett magának a Bastillel szemben, azon az utcasarkon, a merre mindennap a szegény munkások csapatai özönlenek a külvárosokból! Kezdek már megérteni, mit beszélnek a kövek: a szájhős palotája és a zsarnokság fellegrára!

Mikor Mirabeau gróffal szemben védelmébe vette a párisi vízmű-társaságot, akkor ütődtem meg először. Tudtam, hogy részvényei vannak a társaságtól, a melyek eredeti értékük háromszorosára emelkedtek; tudtam, hogy a legnékülözhetetlenebb népszükséglet a legskrupulusztalanabb spekuláció tárgya lett. Mira-

GRUZ ALBERTNÉ, a magyar nőnevelés lelkes munkásának síremléke, melyet most avattak fel.

beau válasza valóságos zivatar volt Beaumarchais hírneve száraz fájának. Még operájának sikere sem mentette meg. Nagy gondolkodónak szavait hallani lehetett ugyan, de a szellemük nem volt meg. Én felmondtam neki a szolgáltatást; a keresztényi erényről, hogy a gyöngéket támogatni kell, akkor vettem észre először, hogy tulajdonképpen bűn. Csak a gyöztességekkel kell együtt menni.

Hogy a jövődó esaták e győzteseit megta-

láltam, velük lépést tartok, reményünk megvalósulását saját kezemben tartom, mivel cselekszem, — ezért örülök az életemnek. Utolsó röpiratomat, a «Le a Bastillel!» címűt, a melyet névtelenül adtam ki — az ember nem szívesen nyújtja oda a nyakát a mások késének, ha a saját kését kell fennie, — konfiskálták. De akkor már százan és százan olvasták s ma már ezek tudják, hogy a Bastille nem csupán épület, a melyet elavult ágyúk és félg rokkant katonák őriznek, hanem maga az állam.

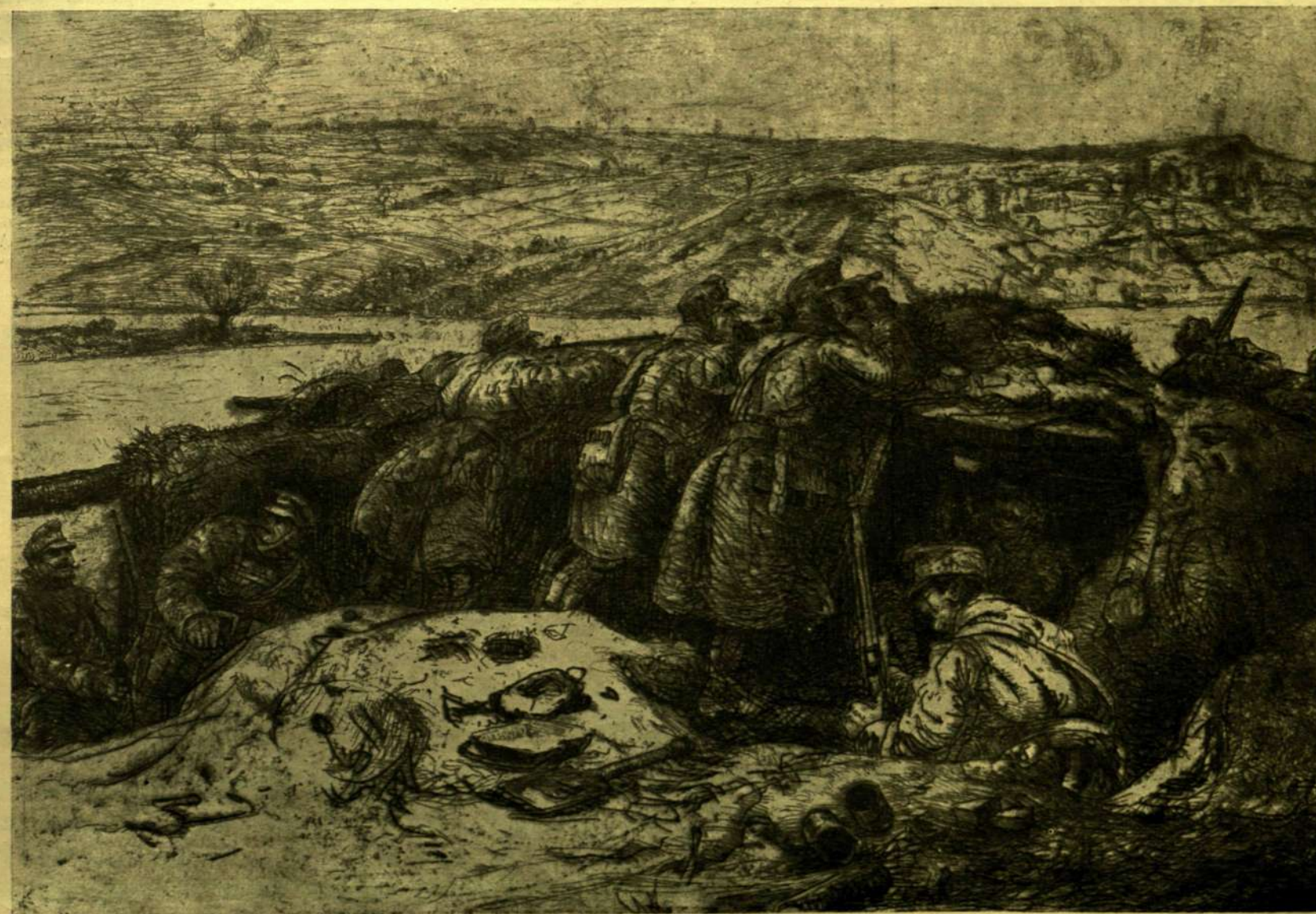
Bocsásson meg, Marquisné Asszonyom! A szellem ép úgy hozzá van szokva a szabadsághoz, mint én magam. Nem akartam megremíteni Önt, a ki egy másik csillagon él. Ha tehetném, ezt a csillagot fentartanám egyedül önért. De hiszen önnek sem szerencsecsillaga.

Montbéliard Frigyes-Jenő herceg Delphinehez.

Páris 1786 július 4.

Legdrágább Deiphinem! Bár a szoba félhomályában a kezdet az enyémbe tarthatom, lágy arcodat ajkammal megismogathatom, mégis arra kérek, hagyj föl a Puysegur úrnál tett látogatásokkal! Nem vagy elég erős arra, hogy a szilárd szellem nyugalmaival hallgassd a somnambulák beszédeit. S én magam is bevallom, a benyomás, a melyet a Vogézek szegény parasztleánya felkelt, mikor álmában beszél, megrendítő. Ma megvizsgáltam őt csupán-csupán Puysegur úr társaságában; jeleneteket beszélt el az amerikai háborúból, a melyeket csak én írhattam volna le olyan világosan s mikor a jövőt kérdeztük tőle, megint az a kínos aggodalom fogott el, «Vér, vér!», dadogta, rémülten szorította afele elé a kezét, mintha csukott szemmel valami szörnyűt látna; lábujjhegyen járt magasra emelt szoknyával a szobában, «a vérfolyam dagad — dagad!» — ezt nyögte.

Nem tulajdonítanak kijelentéseinek több fontosságot, mint egy beteg örület-kitörésének, nem azért, mivel csak azt hiszem el, a mi bizonyítható, — lassankint rájövünk, hogy Holbach *System de la nature*-je inkább az emberi fenhéjázás, mint az emberi kötelesség műve — ha nem merülnének fel mindenütt olyan jelenségek, mint ezek. Öreg barátom hasonlót élt át

ÁLLASAINK A DNYESZTER MELLETT. — Farsánki E. Iszló részvevője.

NYARALÓ NÉMETORSZÁGI SZÁSZ DIÁKOK FOGADTATÁSA BRASSÓBAN. — Leipziger Presse Bűro fűvétele.

egy korezmában a St. Antoine külvárosban; egy wauhalli kis táncosnő a minap próba közben álmotól meglepve véres viziókat látott. Van sok ember a lakosság minden körében, a kiket nagy félelem szállott meg, mint valami betegség.

Mi ketten, egyetlen szerelmem, talán kevésbé volnánk kitéve a járválynak, ha üldözött szereplünk nem volna maga is csupa rettegés. Mi lesz ennek a vége.

Mivel a marquis vasárnap St. Cloudba akar menni, végre alkalmunk lesz egyedül lenni. Légy éjjelkor hoteled kertjében a nagy hársfa alatt. Tudok egy bejáratot, a mely megvéd mindenkinél a szeme elől. Beszélünk kell, ámbr először érzem, hogy olyan embert csalog meg, a ki bíz bennem.

Gróf Chevreuse Guy Delphinehez.

Saint-Cloud, 1786 július 25.

Legislegszebb Marquisné Asszonyom. Csak most értesülök róla, hogy Párisban van. Talán bizony elvesztette a szíveskáját — ez most divat — valami Mirabeau-nál, hogy oly szívtelen, s megelégedezik rólunk. Lamballe hercegnő egyidejűleg ír Önnek, hogy meghívja Saint-Cloudba és én most tisztogatom a rozsdát az életemről, hogy versenyezni tudjon a párisiak szellemével. Hiszen, mint nagyon elszomorodva hallom, Ön is növendéke a lyceumnak. Nem ismeri az erről szóló bájos chansont? Ha itt lesz, megkapja.

Igazán azt hiszi, hogy férfiak és nők órák hosszat együtt tudnak lenni a nélkül, hogy minden száraz bölcseséget le ne győzzön az eleven érzés. Avagy mindezek elől a teóriák és elvek elől, melyek nekem úgy tűnnek fel, mint az iskolásfiúk a lepkefogó hálójával, a kik elindulnak gyönyörű lepkéket fogni, hogy végül gombostűre nyársalják, — elmenekült a szegény szerelem.

De a ruha — a nőké félig zsák, félig ing, a férfiak számára a sötét frakk és mellény — mintha azt fejezné ki, hogy diszítésre, a viselő bájjának kiemelésére való feladatát nem akarja már teljesíteni. A hol azonban megszűnik a tetszeni vágyás, ott durvák lesznek az erkölcsök, a társalgás hangja nehézkessé válik, a fantázia átengedi a teret a józanságnak, a művészetek elszegényednek. A társadalom szelleme csak azokban a körökben fejlődik ki, a hol férfiak a nők közelében abban a vágyukban, hogy szeretetre méltók legyenek, szellemük minden adományát ragyogtatják s magukat a legnagyobb tökéletességben mutatják be, a hol a nők a legméltóbbt való csendes küzdelemben mindig arra gondolnak, hogy ők a természet legszebb műremei.

Nagyjaink filozófiája azonban, a mely minket, a halhatatlanságban nem hívókat megtanít

tott arra, hogy semmi tulajdon nem oly becses, semmi veszteség nem oly pótolhatatlan, mint az idő, kegyetlenül lerombolta a társaséletnek ezeket a várát. Elvezni akarnak az emberek, s nem vesződnek azzal, hogy tetszést arassanak. A hamarosan való bírási biztos kilitása nélkül már alig veszik a nőt figyelembe. Minden nő lényit kurtizánként értékelnek és ha sikert akar aratni, versenyeznie kell a kurtizánnal.

Mi, legszebb Asszonyom, maréknyi tisztelői a multnak, Páris és reformjai elől egész Saint-Cloudig menekültünk, hogy most borzongva vegyük észre, hogy a reformok Colonne úr személyében utánunk jönnek. Saint-Cloud megvásárlása, a melyet a királyné végül is kidacolt tőle, elvette nyugalmanak utolsó részét is. Még Polignac asszony számára is, a ki az ő mindig nyitott pénzeszacskójának előnyt adott a hercegnő cím fölött, csukott szemű ember marad.

Jőjjön, legdrágább Delphine, hogy zsenijének és szellemének gazdagságával elfeledtesse velünk az ásitóan üres pénztárak borzalmát látványát. Hozzon a királynénak friss levegőt a Vogezékből. Nagyon szenved és a kis Dauphin olyan, mintha gondjainak megtesztülése volna. Elég azonban egy vidám esemény, hogy felviduljon.

Mikor a bájos Turpin grófkisasszony eljegyezte magát Lemierré, az alkalmat

mindjárt felhasználták egy ünnepélyre; valamennyien a regenség udvari kosztümjeiben jelentünk meg és visszaállítottuk magunkat azokba a szép időkbe. A menyasszony szellemes atyjának egy jó mondása járt körbe. Lemierré, a ki adósságai miatt — a melyeket különben a királyné kifizetett — nem a legjobb hírből állott Turpin előtt, mindenféle módon kedvében akart járni. Egyszer azt mondta: «Csak rá kell nézni Önre s el kell hinni, hogy Ön Toinette-nek az apja.» A gróf erre a világ legkomolyabb arczával felelt: «On elfelejti, uram, hogy ma szerencsénk van olyan korban élni, a mikor semmi sem hisznek már.»

Ebből a hosszú levélből megértheti a beszélgetések hosszát, a melyek Önre várnak. Madame Campan persze úgy tudja, hogy Párisban most legújabb divat megvetni a beszélgetést. A tollnak valamely hőse megmagyarázta a Mercure de Franceban, hogy a konverzáció megvetendő művészete az előző udvari sópédnek — ez az a szeretetreméltó tónus, a melyen minket a párisi parlament által divatba hozott és buzgón gazdagított szitok-szótár alapján rólunk beszélnek! — és hozzáteszi, hogy végre fel kellene hagyni az ifjúságnak konverzációra tanításával, annyival inkább, mert a legkitaláltalanabb minden művészet között.

Valóban. Lafayette-féle idealisták nem csinálnak annyi bajt, mint a forradalmár filiszterek, a kik a hasznosagot imádják istenüknél. Még majd át fogják alakítani kastélyainkat kaszárnyákká és rózsás kertjeinkben répát ültetnek.

Tudja, az én csatáimnak mezeje mindig a parkett volt. Csak mostanában kőszorultam meg a kardomat és pisztolyokat hordok a köpenyem zsebében. Úgy el vagyok rá szánva, hogy csak akkor adom meg magamat a párisi csöcseléknek, ha már nem leszek én, hanem csak egy csomó véres rongy.

(Folytatása következik.)

A HÁBORÚ NAPJAI

Julius 17. A laon—soissons ut mentén délelőtt egy hannoveri ezred rohamcsapottjai tűzrajtaütés után utászok kíséretében benyomultak a francziák vonalaiba, fölrobbantottak fedezékeket, árokágyakat és számos fogolyt és géppuskával tértek vissza árkaikba. A Dnyesztertől délre rajnai ezredet elfoglalták a Kalusztól északra fekvő erdővidéket. Mivel nyugatról is német erők nyomultak előre, az oroszok kiűrtették a várost és sietve a Lomnicza dőli partjára vonultak vissza.

Julius 18. Flandriában a tüzérségi harc a tengerparton erős volt; az Yser-től a Lysig az előző napokhoz képest tetemesen fokozódott. A Maas balpartján három órási legerősebb tüzérségi hatás után a francziák öt kilométer szélességben az avocourti erdőből egészen a Mort Hommetől keletre levő mélyedésig támadásba mentek át. A malancourti erdő déleleti szögletén és a malan-

NÉMET KATONÁK A BUDAÖRSI KAMARA-ERDŐBEN.

court—esnei ut mindkét oldalán elkeseredett harc után behatoltak azokba az árkokba, a melyeket ott nemrég bódítottak el a németek. Együtt mindenütt visszaverték őket. Fokozottabb harcfevékenység volt Riganál, valamint Dünaburgtól délre és Morgonnál. Kelet-Galicziában Brzezanyánál erős volt a tűz. A Kárpátok előterében bajor és horvát csapatok közös támadásban elfoglaltak Novicától keletre egy magaslatot, a melyet az ellenség a legszívósabban védelmezett.

Julius 19. A Mont Haute-on romboló tüzelésünk a francziákat kényszerítette, hogy a nemrégiben ott elfoglalt terület egy részét kiűrtsék. Lucktól északnyugatra és a keletgalicziái arczvonalon rohamcsapataink vállalkozásai, a melyek a tűz erősödését is előidézték, számos foglyot eredményeztek. A Dnyesztertől délre az oroszok nagy erőkkel megtámadták a Kalusztól délre visszahódított állásokat. Súlyos veszteségeik mellett mindenütt visszaverték őket.

Julius 20. Az ellenség előretörései Lombartzenél és Messinestől keletre meghiusultak. Az orosz kormány július elsején az orosz hadsereg egy részét Galicziában támadásra indította, a mely gyér kezdetleges sikerek után a rettenetes veszteségek következtében csakhamar megakadt. Az orosz katonákat, a kiknek békevágya arczvonalunknak csaknem valamennyi pontján közeledési kísérletekben nyilvánult meg, ismét hiába áldozták föl az entente kedvéért. Az oroszok támadásának viszonzásául csapataink tegnap ellentámadást kezdték. Német hadtestek német és osztrák-magyar tüzérségi hatású tüzelőkészítés után a hercegi főparancsnok személyes vezetése mellett előretörték a Szeret és a Zlota-Lipa közti orosz állások ellen és három erős védelmi zónán keresztül nyomultak. Az ellenség súlyos, véres veszteségeket szenvedett és fölbomolva meghátrált.

Julius 21. Kelet-Galicziában támadó mozdulataink a szándékolt módon folynak. A gyorsan hátráló orosz erők mögött, a melyeknek eddig csak egyes részei bocsátkoztak velünk utóvédharcokba, csapataink heves utánnomulással Jezierától kétoldalt negyven kilométer szélességben átlépték a zloczov—tarnopoli műutat. A hol az ellenség szembeszállott, gyors megrohanással visszavetettük. Mint az előző években, most is égő falvak és nagy pusztítások jeleztek az utat, a melyen az oroszok haladnak. További harcok várhatók. Brzezanytól északra osztrák-magyar csapatok kemény harc után visszafoglalták a július 1-én elvesztett állásokat. A Dnyesztertől északra

az oroszok előretörése vonalaink előtt meghiusult. A folyótól délre kivetették az ellenséget Babinból. Novicánál német és osztrák-magyar ezredet makacs védekezés daczára visszafoglalták az oroszok magaslati állásait. A Stochodtól a Keleti-tengerig sokszorosan fokozódott a tüzérvékenység. Különös erőre emelkedett Krevó és Smorgon között a Dünaburgnál. Az Erdős-Kárpátok északi részében az élénk tüzérvékenység tovább tart. A Szeret alsó folyása mentén az oroszok és a románok tevékenyebbek, mint eddig. A Rimnicul torkolata mentén előretöréssel nyolczvan román foglyot és több géppuskát szállítottunk be.

Julius 22. A Chemin des Dameson, Brayenél és Cernynél betöréseink a francia állásokba teljes sikerrel jártak. A Kelet-Galicziában július 19-én megkezdett ellentámadás a német és a szövetséges hatalmak nagy sikerévé nőtte ki magát. A 11. orosz hadsereg zöme meg van verve. A rendkívül rossz utvizsnyok ellenére derék csapataink fáradhatatlanul nyomulnak előre. Meg-megújuló elkeseredett harcokban az ismételtlen megálló orosz erőket mindenütt tovább vetették. A Tarnopoltól nyugatra elterülő vidéken és a Brzezany—Tarnopol közti vasutat több ponton elértük. Brzezanyán most már a 7. orosz hadsereg megkezdte a szárnyára mindjobban neheződő nyomás hatása alatt a hátrálást. A foglyok száma és a szákmány igen nagy. Jeziernában gazdag élelmezés, lőszer és hadikészletek jutottak kezünkbe.

Julius 23. A Mont d'Hiver északi lejtőjén, Craonnenál tüzeléssel jól előkészített erőteljes harcokban a németeknek állásaikat egy kilométer szélességben sikerült előretolni. Brandenburg és elgárcsapatok a francziákat több árokvonalból visszavetették és több mint 230 foglyot szállítottak be. A Cornillette hegyen, Nauroytól délre, hessen-nassau rohamcsapatok vállalkozásai eredményesek voltak. A Duna mentén, különösen Dünaburgnál és a Narocz-tó mindkét oldalán a tüzérségi tevékenység jelentékenyen fokozódott. A Szeretől délre indított ellentámadásunk hadművelettel fejlődött. Az orosz mélyen a Kárpátokig hátrál. Kitűnő vezetés és a csapatok rohamos előnyomulása megvalósították a remélt eredményt. A Tarnopoltól közvetlenül nyugatra fekvő magaslatokon állunk. A rohaty—osztrovi vasutvonalat a régi állástól keletre átléptük és a Dnyeszter mindkét oldalán megkezdtek az előnyomulást. A Kárpátok gerincének mentén a Putnig az orosz harci tevékenység különösen a déli részen észrevehetően fokozódott. Az ellenség több előre-

törését visszavertük. A Szeret alsó részén élénk tüzelés küszöbön álló harcokra vall.

Julius 24. Flandriában a tüzérségi csata eddig el nem ért erővel éjjel-nappal tovább tombol. A Chemin des Dameson Cernynél a francziák ismét megtámadták a 18. hadosztályt, a mely mint eddig, ezúttal se veszített egy tapodtat se a támadásával szerzett állásokból. A Keleti-tenger és a Fekete-tenger közt húzódó egész arczvonal elkeseredett harcoknak és a német és szövetséges fegyverek nagy sikereinek színhelye. Az oroszok Jakobstadt mellett este hasztalanul támadtak. Dünaburgtól délnyugatra erős tüzérségi hatás után hat hadosztályt mélyen tagolva ötször vezettek támadásra sikertelenül a német vonalak ellen, a melyeket teljesen megtartottak. Az ellenség kemény közelharcok után rettenetes veszteségekkel hátrálni kényszerült. Az ellenség Smorgontól délre összesen nyolcz hadosztályt vetett harcba. Csak ronsaik tértek vissza. Kelet-Galicziái hadműveleteink stratégiai hatása mind nagyobb arányú lesz. Az északi kárpáti arczvonal előtt is hátrál az orosz. A Szeretől az Erdős-Kárpátokig 250 kilométer szélességben előnyomulunk. Diadalmas hadtestünk Tarnopoltól délre kiküzdötték a Szereten való átkelést. Trembovlánál az oroszok kétségbeesett tömegtámadásait visszavertük. Podhajcén, Halicsen és a Bysztricza—Szolotvinszka vonalán áthaladtunk. A szákmány eddig át sem tekinthető. Több hadosztály 3000—3000 foglyot jelent. Számos nehéz ágyú, köztük legnagyobb kaliberek is, élelmi- és lőszerrel telt vasuti vonatok, páncélos vonatok és motorkocik, sátrak, barakkok és mindenféle hadieszköz esett zsákmánnyul, a mi az ellenség fejvesztett visszavonulását tanuskodik. Az északi szárny csatlakozott a Dnyesztertől délre megkezdett mozdulathoz. Az egész arczvonal mentén az ellenség tüztvékenysége. A Bysztricza mindkét oldalán és a Tölgyes-szorostól délre visszavertük az oroszok előretöréseit.

Julius 25. A flandriai arczvonal tegnap is a leghatalmasabb tüzérségi harcok színhelye volt, a melyek éjjel tartottak. Erős angol felderítő előretörések több szakaszon siker nélkül megismétlődtek. A Monte d'Hiveren, Craonne mellett, a francziák több erő támadásuk megismétlése véreséget szenvedtek. Galicziában előnyomulásunk feltartóztathatatlanul halad tovább. Harczban ki-próbált hadosztályok Vilmos császár jelenlétében a Szereth-lapályból felélel nyomulva, Tarnopol és Trembovla közt visszaverték az oroszok erős tá-

Kalodant
Fog-Krém
Sarg, Wien.

MOLNÁR FERENCZ
ÚJ KÖNYVE:

AZ ÓRIÁS

ÉS EGYÉB
ELBESZÉLÉSEK

Ára 5 korona

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

*

KAPHATÓ MINDEN KÖNYV-
KERESKEDÉSBEN.

100 tojás 2 korona

szab. Silofom használatával évekig is friss állapotban tartható. Megbízhatósága felül-mul minden más tojáskonzerválót. Leggy-szerűbb kezelés. Silofom kapható fűszer-üzletekben és drogériákban. — Főraktár:

Keleti Kereskedelmi R. T.
Budapest, VII/5., Almásy-tér 3. sz.

Margit-Créme

a főrangú hölgyek kedvenc szépítő szere, az egész világon el van terjedve. Páratlan hatása szerencsés összeállításában rejlik, a bőr azonnal felveszi és ki-váló hatása már pár óra lefolyása alatt észlelhető. Mi-vel a Margit-crémét utánozzák és hamisítják, tessék eredeti védjeggyel ellátott dobozt elfogadni, mert csak ilyen készítményért vállal a készítő mindennemű felelősséget. A Margit-crème ártalmatlan, zsírtalan vegyíztta készítmény, amely a külföldön nagy fel-tűnést kellett. Ára kis tégely 2 K, nagy tégely 4 K.

Margit-szappan 3—kor. Margit-poudre 1-50 kor.
Gyártja Földes Kelemen laboratoriuma Aradon.
Kapható minden gyógyszárban, illatszár- és drogu-üzletben

**HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK A
KIADÓHIVATALBAN.
BUDAPEST, IV. KER.
EGYETEM-UTCA 4.**

Alapítva 1810-ben. **Haltenberger Béla Kassa**
ruhafestés, vegytisztítás, gallértisztítás.
A GYÁR TELJES ÜZEMBEN VAN.
Gyász esetben ruhafestés feketére és egyen-ruhák tisztítása soron kívül.

Hűvösvölgyi Park-szanatorium

klimatikus, physikaliz és diétás gyógyintézet.
Budapest, I., Hídegyúti-ut 78. Villamos megálló. Telefon 145-90.
Ajánlatos bel- és idegbetegeknek, idősöknek, Hűvöskür.
Szobák, úgy mint eddig, az egész nyári évszakra bérlelhetők.
Egész éven át nyitva. Egész éven át nyitva.

Vadászsportot űzők

akár itthon, akár a fronton vannak —
figyelmébe ajánljuk a

„NIMRÓD“

KÉPES VADÁSZUJSÁG-ot

Állandó melléklete:

„A vadászab“

czimű egyedüli magyar nyelvű eb-
tenyészési szaklap. — Mindkét lap
gyönyörűen illusztrálva.

Előfizetési ár mindkét lapra: egész
évre 14 kor., félre 7 kor., negyed-
évre 4—kor., egyes szám ára 50 fillér.

Tessék mutatványszámot kérni.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Buda-
pest, IV. ker., Egyetem-utca 4. sz.
(Franklin-Társulat.)

madásait és rohammal elfoglalták a keleti part magaslatait. Tarnopolt elfoglaltuk. Buczaezhez közeledtünk. Stanislaw és Nadvorna birtokunkban van! Az ellenség utódjait mindenütt visszavetítettük. Az északi szárny csapatai lépést tartanak a Kárpátok előterében előrenyomuló haderőkkel. A Tatár-szorostól délre az ellenség még tartja állásait.

HALÁLOZÁSOK.

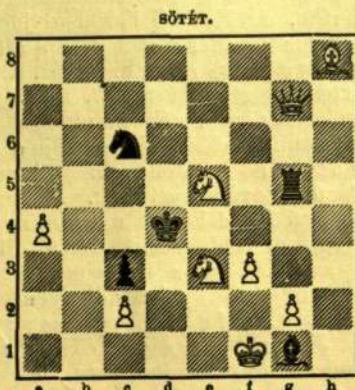
Hósi halált haltak: KAPPLER JÓZSEF, a vezérkarhoz beosztott cs. és kir. százados, a katonai érdemkereszt és a Signum Laudis tulajdonosa Kaluszán. — BARTHA IVÁN tüzérhadnagy, a Signum Laudis tulajdonosa közel három esztendei frontszolgálat után az orosz harctéren 24 éves korában.

Elhunytak még a közelebbi napokban: Ebecki BLASKOVICH ISTVÁN, 89 éves korában, Nagykirályhegyesen. — GRÓF LÓNYAY GÁBOR, csász. és kir. kamarás, a főrendiház örökösje tagja, 57 éves korában, Budapesten. — FÖLSŐBÜKI ID. NAGY SÁNDOR, nagybirtokos, 78 éves korában Alsópatyon. — WEISZMÁHR MIHÁLY, a kassai állami uradalom jószágigazgatója, a Ferencz József-rend lovagja, 74 éves korában, Kiszálláson. — TÖRÖK SÁNDOR, a temesvári villámtelep városi irodájának vezetője 69 éves korában, Temesváron. — Veszprémi VÁROSY TVADAR, a győri tankerület királyi főigazgatója, 68 éves korában, Győrött. — Palocsai és gelényfalvi HORVÁTH JENŐ, ítélőtáblai bíró, a temesvári kir. járásbírószék vezetője, 68 éves korában. — BOEMELBURG JÓZSEF báró, nyug. lovassági kapitány, Budapesten. — VÁRHELYI FERENCZ, a kassai állami főreáliskola igazgatója. — MESTER GYULA dr., Nagykőrös város köztisztviselője, 59 éves korában, Ibrányban. — NAGY ÁRPÁD, állami elemi iskolai igazgató-tanító, 57 éves korában, Beszterczen. — ZALA ADOLF, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank nyug. igazgatója, Budapesten. — HEIM KÁROLY, erdőmérnök, 45 éves korában, Nagyvárádon. — RINYI-HÁNYÁK EDE, festőművész, 61 éves korában, Prákván. — GYUK ISTVÁN dr., ügyvéd, a magyar királyi 18. honvéd gyalogezred népfőlkelő hadnagya, 37 éves korában, hadifogságban, Omsziban. — Semsei SEMSEY RUDOLF, államvasúti tisztviselő, volt cs. és kir. 46. gyalogezredbeli hadnagy, 38 éves korában, Budapesten. — SZITÁNYI SZITÁNYI MIKLÓS, III-ad éves joghallgató, 22 éves korában, Budapesten.

ÖZV. BENKŐ KÁLMÁNNÉ, szül. nemes Baráth Alojzia, Benkő Kálmánnak, a Nemzeti Színház volt tagjának, az 1848-49. évi szabadságharc volt főhadnagyának özvegye, 79 éves korában, Budapesten. — ÖZV. PLÁNER ANTALNÉ, szül. Onhaiser Anna, 86 éves korában, Budapesten. — SVÁB LIPÓTNÉ, szül. Spitz Berta, Budapesten. — SZLOVÁK JENŐNÉ, szül. Brommer Stefánia, 81 éves korában, Budapesten.

SAKKJÁTEK.

3067. számú feladvány Fritsch Károlytól, Bécs.

Világos indul és a második lépésre mattot ad.

3061. számú feladvány megfejtése Fritsch Károlytól.

Világos. Sötét. Világos. a. Sötét.

1. Vh3—c3! Vc6xc8

2. Hd6—b5! matt.

1. ——— Vc6xc1

2. Hd6—b5! matt.

A 3062. sz. feladvány megfejtése Schlechter Károlytól.

Világos. Sötét. Világos. a. Sötét.

1. Fh6—c1 Fa2xb3

2. Vh1—f2! stb.

1. ——— c6xd5

2. Vh1—d1! stb.

1. ——— t. sz.

2. Fc1—b2! stb.

Helyesen fejtették meg: A »Budapesti Sakk-kör« (Budapest). — Hoffbauer Antal (Lipótvár). — Kintzig Róbert (Fakert). — Székely Jenő (Győr). — Bácsi Péter (Budapest). — Takács Péter (Szeged).

Szerkesztői üzenetek.

Ábránd. Nem ábránd ez, hanem száraz okoskodás érdektelen tárgyról.

Pihenmi. Sok ember érzi ma azt a táradt, fásult hangulatot, de nem ismerne rá egyik se magára ebből a döcögős versből.

Értesítjük t. előfizetőinket, hogy tekintettel a papír s egyéb nyomdai anyagok árának és a munkabéreinek rendkívüli emelkedésére, lapunk előfizetési árát a most július 1-től kezdődő fél-évre kénytelenek voltunk évi 24 koronában állapítani meg.

Előfizetési feltételeink:

A »Vasárnapi Ujság« negyedévre 6 korona, fél-évre 12 korona.

A »Vasárnapi Ujság« a »Világkrónika«-val negyed-évre 7 korona, fél-évre 14 korona.

Az előfizetések a »Vasárnapi Ujság« kiadóhivatalába, Budapesten, Egyetem-utca 4. szám küldendők.

KÉPTALÁNY.

A »Vasárnapi Ujság« 26-dik számában megjelent képtalány megfejtése: *Esztendőben egyszer van karácsony.*

Felolós szerkesztő: Holtsy Pál

Szerkesztőségi iroda: Budapest, IV., Vármegy-utca 11. Lapkiadó tulajdonos Franklin-Társulat IV. a. Egyetem-utca 4.

Uj könyvek

A Franklin-Társulat kiadásai:

Kultúra és Tudomány

új kötet

Geréb József:

A római kultúra legjelentősebb vonásai

Ára kötve 2 korona 80 fillér.

Olcso Könyvtár

Alapította Gyulai Pál, szerkeszti Heinrich Gusztáv
1867—1869.

Tolsztoj Leó:

Szergij atya

Fordította Trócsányi Zoltán.

Ára 90 fillér.

A Magyar Jogászegylet Könyvkiadó Vállalata
VIII. évfolyam. (1917.) I. kötet

Almási Antal dr.:

A háború hatása a magánjogra

Ára 7 korona.

Polgári életpályák

Tanácsadó rokkant tisztek számára

Irták többen

Előszóval ellátta Jankovich Béla dr.

Ára 3 korona.

Kaphatók:

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál
Budapest, VI., Andrássy-út 21. sz. és minden könyvkereskedésben.

Második kiadásban jelent meg

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD
REGÉNYE:

TÜZPRÓBA

Ára 6 korona

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

Kapható minden könyvkereskedésben.

A kövér nő élete kinlódás!

Kigunyolják, kikacsagják, örökös tréfa tárgya! Minden ember utánafordul, nem tud öltözködni, vendéglőben, kávéházban két széklet kínál nekik. Egyszerű életmódját nem zavaró kura segítségével igen rövid időn belül karcsúvá lesz a legkövérebb nő vagy férfi. Csak 1 doboz MAIGRIrt használna és megkeleti környezetét. — Egy kura-hoz való doboz MAIGRIrt ára K 6.—. Készíti Palmer G. m. b. H. Berlin. Főnkár: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-utca 12.

Országos Hangjegykölcsönző Intézet

Budapest, IV. ker., Sütő-utca 2. szám, lételelet. (Deák-tér mellett.)

Hangjegykölcsönzőnk felől a komoly és könnyebb zenefajokat, melyek az újdonságokkal folyton kiegészítettek.

Előfizetés: 3 óra 15'— K, 6 óra 28'— K, 12 óra 52'— K.

Az előfizetés beérkezéssel megküldjük kimerítő jegyzékünket. Biztosíték 10 K, mely az előfizetés megszűnéskor visszaadatik.

Folyton Újdonságok.

Országos Hangjegykölcsönző Intézet
Budapest, IV., Sütő-utca 2. szám, lételelet.

AZ AÉRO

A repüléssel és léghajózással foglalkozó egyedüli magyar hivatalos folyóirat.

Minden számában érdekes és eredeti fényképfelvételeket közöl. A léghajózás eseményeiről, alkalmazásáról írott közlemények, valamint az ifjúság számára külön fenntartott kisrepülő-cikkeket tartalmaz.

Különösen figyelemre méltók a léghajózás és repülés hadi alkalmazásáról írott közlemények, valamint az ifjúság számára külön fenntartott kisrepülő-cikkeket tartalmaz. * gép (modell) rovata. *

Mutatványszámokat a kiadóhivatal szívesen küld
Budapest, I. ker., Retek-utca 46. sz.

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten (IV., Egyetem-utca 4.)

MEGJELENT

A VILÁGHÁBORU

Vezérfonal iskolai tanításokhoz és tájékoztató a nagyközönség számára.

A Magyar Paedagogiai Társaság megbízásából szerkesztette

dr. IMRE SÁNDOR

az állami polgárisok tanítóképzőintézet tanára, egyetemi magántanár.

vallás- és közoktatásügyi miniszter támogatásával.

Nagy 8-ad rét, 248 lap.

Ára 8 korona.

E kötet Angyal Dávid egyetemi tanár, Balanyi György főgimn. tanár, Kemény Ferenc realisk. igazgató, Litke Aurél pedag. tanár, Márki Sándor egyetemi tanár, Pilch Jenő honvédelmi tanár, Rácz Gyula a f. Statisztikai Hivatal titkára és a szerkesztő tollából a következő háborús kérdésekről nyújt összefoglalást: a háború világtörténelmi előzményei, a hadi események (számos ábrával), az ország belső története a háború alatt, a hadviselő államok földrajza, a háború és a gazdasági élet, a közművelődés, a társadalmi mozgalmak, a közegészségügy és a háború, a közérkölcseiség és a háború, elmékedések a jövőről; befejezésül: szempontok a háborús kérdések iskolai feldolgozására.

Kapható:

Lampel R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál
Budapest, VI., Andrássy-út 21. és minden könyvkereskedésben.

MAGYAR KÖNYVTÁR

Szerkesztő RADÓ ANTAL.

Juniusi sorozat:

848—849. BÁRSONY ISTVÁN

Vadásztáska. Ára 72 fillér.

850. VILLÁNYI ANDOR

A férj és egyéb elbeszélések

Ára 36 fillér.

855—856.

A világháború naplója.

Az 1916 május—június—júliusi események.

Ára 72 fillér.

Kapható:

Lampel R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál,
Budapest, VI., Andrássy-út 21. és a

Franklin-Társulat (Méhner Vilmos-féle) könyvkiadóhivatalában,
Budapest, IV., Egyetem-utca 4., valamint minden könyvkereskedésben

Báronyos lesz a keze
ha lefekvéskor

Diana-krémet

és felkelés után

Diana-pudert

használ.

Próbategy vagy doboz 1.— korona.
Nagy tegy vagy doboz 2.50 korona.

Mindenütt kapható.

Jótállás a biztos eredményért!
Patkánin tökéletes biztos patkányirtó (nem mérgező) emberre és háziállatokra nem veszélyes. Reitter Oskár nagybenedekesi ny. főkapitány és fajbarmóniásztónok találmánya, 1 doboz 5 kor. Ismeretét leírását kérsre ingyen küldi a Patkánin-gyár egyedüli elárújtója, a Torontáli Agrárbank R.-T., Nagyváradon.

Pénzt vissza-fizetem, ha

tyukszem, szemölcs, bőrkeményedéseit a Rla-balzsam három nap alatt fájdalom nélkül gyökerestől ki nem őrzi. Ezárra menő háló- és köszönőírások. Ára jókálási levéllel tegyenként 1.75 korona, 3 tegy 4.50 kor., 6 tegy 7.50 korona.
«KEMÉNY»
Kassa I. Postafiók 12/79.

Használhatatlan FOGSOROKAT

film és ezüsttörmelékeket, higanyt, ezüst-papírulladékokat, zálogcsemlékeket vesznek:
Gross Antal, Budapest, VIII., József-körút 23.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

Gyár és rőszlet: **VIII., Baross-u. 85.**
Fiókok: II, F6-u. 27, IV, Eskü-utó, Kecskeméti-u. 14, V, Harmad-u. 4, VI, Teréz-utó 39, Andrássy-utó 16, VIII, József-körút 2.
Telefon: József. 2-37

VISZKETEG,

izzadás, napégés, bőrhámítás, rüh és sörör, bőrbaj, fekély daganat és sebek
ellen biztos és gyors hatású szer a **Boróka-kenőcs.**

Nem piszkít és teljesen szagtalan. Kis tegy 3 korona, nagy tegy 5 korona, családi tegy 9 korona, hozzávaló Boróka-szappan 4 korona használati utasítással. Kapható az egyedüli készítőnél:
GERŐ SÁNDOR gyógyszerésznél, Nagyvárad 96
Budapest részre kapható Török József, Király-utca 12. Várák megrendelési cím: Gerő Sándor gyógyszerész, Nagyvárad.

MOLNÁR FERENCZ

ÚJ KÖNYVE:

ISMERŐSÖK

FELJEGYZÉSEK KRÓNIKÁK

Naplószerű feljegyzések ismerősükről: nagynevekről, névtelenekről — kortársakról.

Ára 5 korona.

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

IBSEN

KLASSZIKUS DRÁMAI KÖLTEMÉNYE:

PEER GYNT

FORDITOTTA

SEBESTYÉN KÁROLY

Megjelent a MAGYAR KÖNYVTÁR-ban

(871—874. szám.)

Ára 1 kor. 44 fillér.

KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

ROZSNYAY PEPSIN BORA.

Kellemes ízű, kiváló jó hatású szer étvágytalanság, rendetlen emésztés és gyomorgyengeség ellen.

Étkezés közben véve, megóv a **gyomortelheléstől.**
Egy üveg ára 3 kor. 20 fill.

Kapható:

minden gyógytárban

valamint

Rozsnyay Mátyás

Arad, Szabadság-tér 8.

RENDELÉSNÉL
SZIVESKEDJÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI

VIDOR MARCELL

új verseskönyve:

A HOLT KÜSZÖR DALOL

— Verse a nagy világégés idején. —

Ára 2 korona.

Kapható:

LAMPEL R. Könyvkereskedése (Wedianer F. és Fial) r.-t.-nál, Budapest, VI., Andrásy-út 21. és minden könyvkereskedésben.

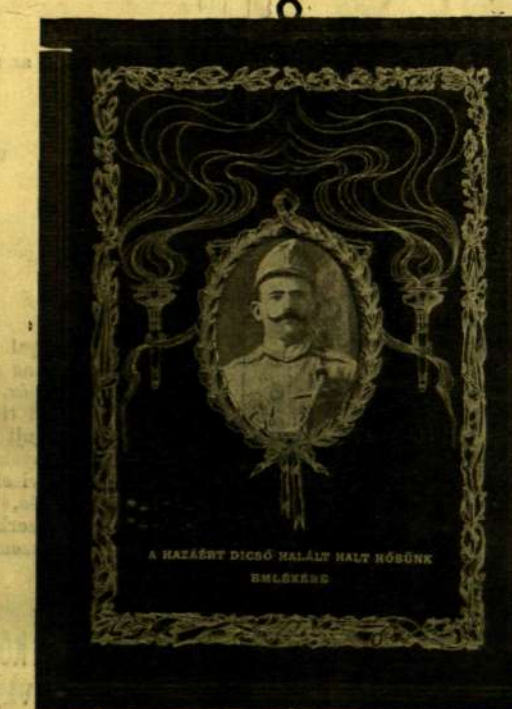
2-ik kiadásban jelent meg **TORMAY CÉCILE** három nyelvre lefordított nagysikerű regénye

Emberek a kövek között

A Franklin-Társulat kiadása

Ára 4 korona

Kapható minden könyvkereskedésben

**Órizzük meg hősi halált
halt kedveseink emlékét!**

A világháború majd minden családból kiragad egy-egy kedves hozzátartozót, kinek emlékét szívünkbe zárva, feledni nem tudjuk. Ezeknek a dicső halált halt hőseinknek emlékét megörökítendő, igen diszes, szép kivitelű fényképtartó keretet, (fekete moiret alapon, ezüst nyomással) melybe hősi halált halt kedveseink arc képét elhelyezhetjük, egy levelezőlapon történő megrendelésre bérmentve küld

Méhner Vilmos kiadóhivatala, Budapest, IV., Egyetem-utca 4.

Ára 2 korona.

31. SZ. 1917. (64. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, AUGUSZTUS 5

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármege-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám ára 50 fillér.

Előfizetési feltételek:

Egészévre — 24 korona.
Félévre — 12 korona.
Negyedévre — 6 korona.

A «Világkrónika»-val negyedévenként 1 koronával több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg határozott viteldij is csatolandó.

Károly király Bothmer tábornok hadsergeparancsnokkal és Hoffmann altábornagy hadtestparancsnokkal egy rohamszázadnál a brzezany-tarnopoli vonalon.

A KIRÁLY GALICIAI OFFENZÍVÁNK SZINHELYÉN.